BUDAPEST, 1943. JÚNIUS 9. — III. ÉVFOLYAM 24. SZÁM

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

ÁRA 24 FILLÉR

ÉG A LELŐTT SZOVJET CSATAGÉP!

↑ HOLLAND ÖNKÉNTES a szovjetfronton

← FLAMAND GRÁNÁTVETŐ OSZTAG a leningrádi arcvonalon

JELENTÉS A HADOSZTÁLYNAK. Flamand harcosok a keleti hadszíntér középső részén ↓

FLAMAND ÖNKÉNTESEK feleskünek az SS-hadosztály kardjára, harcolni mindhalálig a bolsevizmus ellen!...

EURÓPA A SZOVJET ELLEN

II.

A FLAMAND ÉS A HOLLANDIAI LÉGIÓ

A közös veszedelmet felismerték és a hívó szót meghallották Flandria és Hollandia síkjain is. A bolsevizmus ellen megindult küzdelemben zászló alá állottak a nyugateurópai népek elszánt fiai, akik megértették az idők szavát és a kor követelményét. Nem a területi távolságok, hanem a világnézet, a szellemi összetartozás s a jövőről alkotott képzetek alakítják ki a 20. században az egymással szükségképpen megütköző táborokat s egymás oldalán harcolnak bajtársi egyetértésben világrészek, országok és birodalmak önkéntes katonái, hogy útját állják a kommunista pestis terjedésének s megmentsék Európát a nemzeti gondolat és a nemzeti szabadság halhatatlan eszméiben hívő — európaiaknak!...

FLANDRIA FIAI, AZ EURÓPAI SZABADSÁGHARC TŰZVONALÁBAN

ÓRÁKIG TARTÓ KÖZELHARCBAN TARTÓZTATTÁK FEL A HOLLAND HŐSÖK A VÖRÖS CSAPATOK ROHAMAIT!...

A HALÁLFEJES FLAMAND LÉGIÓ KATONÁJA

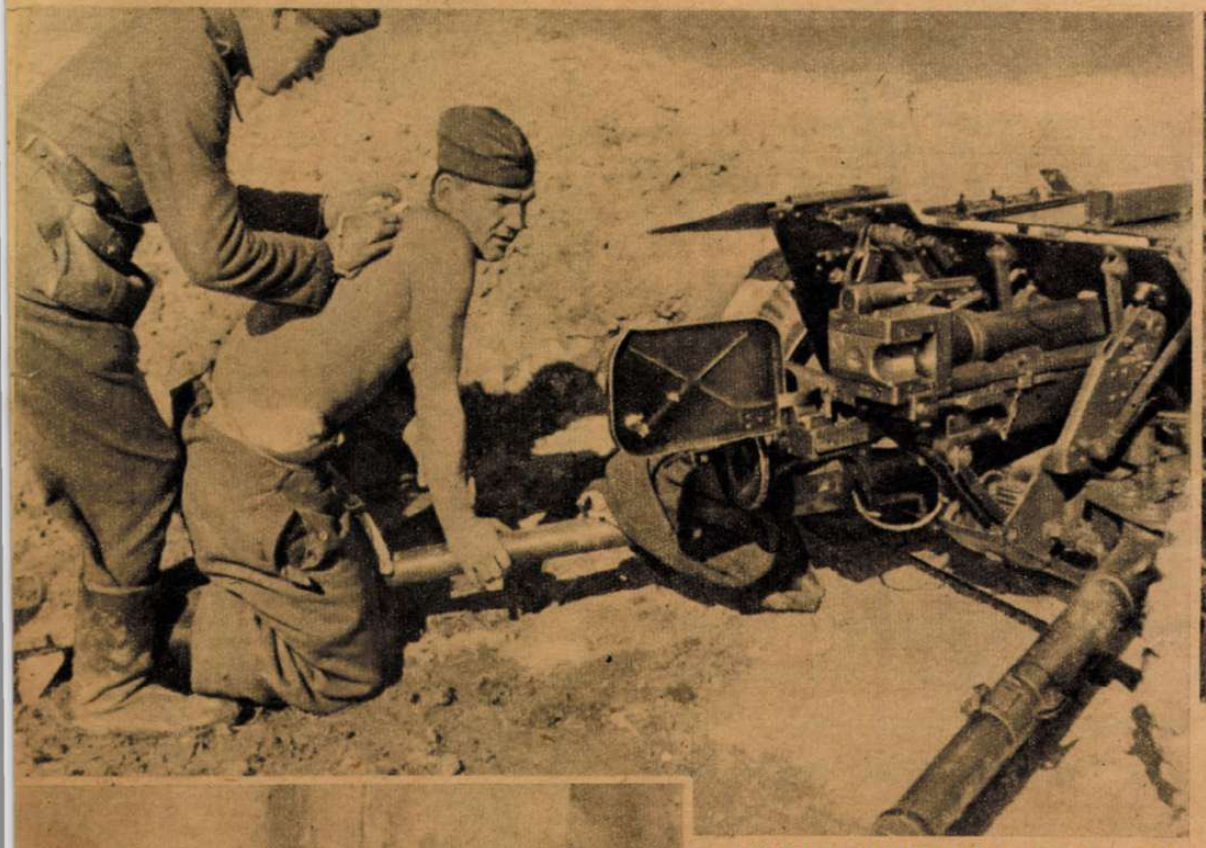

A KÖNNYEN MEGSEBESÜLT flamand tüzért, az ágyú mellett kötözi be az egészségügyi altiszt

FLAMAND LÉGELHÁRÍTÓ ÜTEG LÖVI A SZOVJETREPÜLŐKET AZ ILMEN-TÓ KÖRÜL

A HOLLAND WIKING-HADOSZTÁLY önkénteseinek rövid pihenője a sikeres utcai harc után

HARCI SZÜNETBEN. A géppisztolyos flamand tiszt együtt harcol katonáival a Leningrádtól délre húzódó lövészárokban

A FLAMAND JÁRŐR PARANCSNOKA a bolsevisták támadási előkészületeit figyeli Rövidesen megkezdődik az óriás küzdelem...

UKRÁN TÁNCOSNŐ

↑ KÉT FELVONÁS KÖZÖTT, A KIEVI OPERA NÉZŐTERÉN

A KIEVI OPERÁBAN

A szovjeturalom alól felszabadított ukrán földön kivirágzott újra a bolsevizmus idején letaposott ősi népművészet s a dal, a tánc, az ének, a színjáték és az opera nagyjait túláradó lelkesedéssel hallgatják a nemzeti érzésben megerősödött ukránok. Felelevenednek a régi emlékek a minden este zsúfolt szinházakban s a művészet csarnokainak élén, a kievi opera remek előadásokkal hírdeti a népi kultúrák győzelmét a nemzetköziség lelketlen erői fölött ...

LISSZENKO, A NAGY UKRÁN ZENESZERZŐ EMLÉKÜNNEPÉN, AZ ELŐADÁS ELŐTT FELCSENDÜL A NÉPDAL, A KIEVI OPERÁBAN ...

MOST MÁR NEMZETI VISELETET HORD A FIATAL UKRÁN ÉNEKMŰVÉSZNŐ →

LISSZENKO NAGY OPERÁJA, A „TARUS BULBA", álomszerűen bontakozik ki a muzsika és a tánc szépségeiből

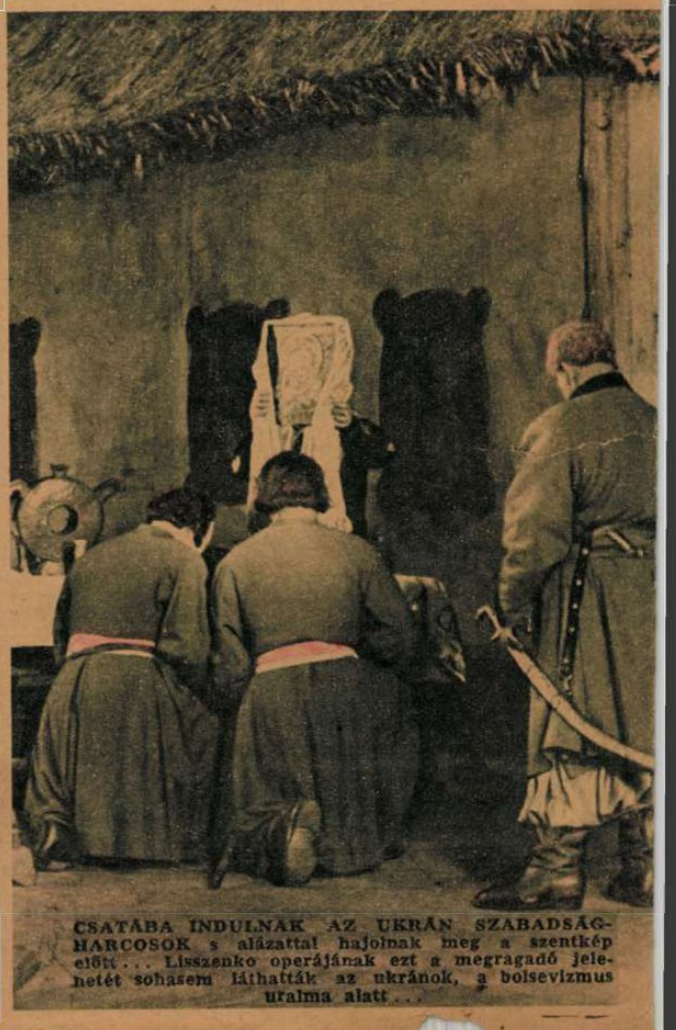

CSATÁBA INDULNAK AZ UKRÁN SZABADSÁGHARCOSOK s alázattal hajolnak meg a szentkép előtt ... Lisszenko operájának ezt a megragadó jelenetét sohasem láthatták az ukránok, a bolsevizmus uralma alatt ...

HÉTRŐL HÉTRE

V.

Minden nép

és minden tisztességes ember örök álma a béke, az igazság és a haladás rendjének uralma a Földön. Évezredes küzdelmekben kikristályosodtak az emberi együttélés alapelvei s az isteni kinyilatkoztatások szelleme érvényesült a keresztény államok törvénykönyveiben is. Százezrek haltak meg hittel a nagy eszmékért s száz súlyos küzdelem befejezése után hitte boldogan az emberiség, hogy véres és munkás áldozatokkal, a zavartalan boldogulás útját véglegesen megtisztította az előítéletek, a babonák és igazságtalanságok sűrű akadályaitól. Hányszor kondult ünnepre a lélek harangja a történelem folyamán, amikor a pogány multat legyőzte a kereszténység, amikor megszűnt a rabszolgaság, amikor felszabadult a jobbágy, s kihirdették minden népek számára a szabadság, egyenlőség és testvériség jelszavait... Joggal hihette sok évszázad boldog harcosa, hogy nem maradt már nehéz feladat az új nemzedékekre s nem lesz többé harc, háború és békétlenség az emberek között... Mi már tudjuk, hogy csalódtak a boldog harcosok! Veszett iramban rohant előre a fejlődés, a munkateljesítményt a gépek roppant ereje növelte beláthatatlanra, az óceánok hajócsodákat ringattak, a levegőbe búgó acélmadarak emelkedtek, döngött a gőzkalapács, városok születtek bozótos pusztákon, milliók sodródtak a gyárakba, megnőtt a termelés s mégjobban az étvágy, félelmetesre feszült a társadalmi ellentét s a hatalmas birodalmak versenye, káprázatos lett a fény s szurokfekete az árnyék a végzet felé hajszolt emberiség körül. A jelszavakban nem volt hiány... Gombamódra megszaporodtak a politikai pártok és világboldogító szervezetek s késhegyre futó küzdelmet folytattak egymás ellen, lényegében ugyanazokkal a jelszavakkal! A világ megőrült az elméleti összhangtól és a gyakorlati ellentétektől. Senki sem hirdette, hogy „célom a munkabérek leszállítása és a szegények további elszegényesítése..." Senkisem mondotta, hogy „országom egyetlen akarata, a versenytárs irgalmatlan eltaposása..." Csupa kegyes, egyforma jelszó dobolt rohamot a maradiság és a tehetetlenség ellen, de a világviszonylatokban semmi javulás nem mutatkozott. A brutális, elnyomó erő és hatalom korlátlanul érvényesült az álszent kirakati magyarázkodások mögött, amíg eldördültek az ágyúk, — először és másodszor. A mi nemzedékünk már két világháború kegyetlen viharában tanulta meg a jelszavak becsületességének, — követelését!..

Semmit sem ér

az általános jelszó és a következmények nélkül kimondott örök igazság, mert nem a tanítás, hanem a cselekvés a XX. század nagy követelménye. A viszonytalanul hangoztatott bölcs és igazságos követelések csak rikítóbbá teszik a szégyenteljes állapotokat. Az első és a második világháború között, Anglia bölcselői és politikusai ki tudja hányszor elmondották, hogy az európai parancsbéke tarthatatlan őrültség, de a hatalom birtokosai egy hajszálnyit sem változtattak a gyilkos feltételeken. Könyvek és röpiratok százai hirdették a megbékülés szellemének szükségét, magasra szárnyalt a szónoklat a konferenciákon, a genfi tanácstermekben az emberiesség és a béke szükségéről, de amikor az uralomra került Hitler megbizottja, minden csűrés-csavarás nélkül, a légi háború lehetőségének törvényes kiküszöbölését javasolta, a humánus angolok megható egyhangúsággal leszavazták a német indítványt... Csak a döntéseknél derült ki a jelszavak igazsága, vagy hamissága! Ez az egyszerű, paraszti következtetés és ennek állandó alkalmazása a kenetteljes ígéretekre, talán az egyetlen védekezés a csalódások és a megtévesztések ellen. Ha valaki a béke feltétlen szükségéről szónokol, meg kell kérdezni tőle, hogy milyen békére gondol? Mert mi csak olyan békére vágyunk, amely Magyarország és a magyar nép szabad életét biztosítja! Ha valaki a keresztény türelmességről szónokol, meg kell kérdezni tőle, hogy mi az álláspontja a zsidó türelmesség kérdésében?.. Feleljen az általános igazságok hirdetője arra is, hogy átkerülhet e a magyar nép ősi vagyonának hatalmas része a zsidóság kezére egy több évtizedes kizsákmányoló folyamatban? Aki a háborús nehézségekről suttog, mondja meg, hogy nemzeti életünk megmentésével levehetjük e a történelmi sors keresztjét népünk vállairól, mert a világos válasz nélkül, a sopánkodás a lelkek rontása és az ellenség megsegítése! Általában mondja meg mindenki, hogy a bőségesen hangoztatott és elméletileg helyes tételeket hogy értelmezi a mai viszonyokra, a bonyolult társadalmi, gazdasági, politikai kérdésekre, szociális életünk reformszükségleteire és a világháborús állásfoglalásra. Hány nagyhangú szónoknak és íróműkedvelőnek elakadna a hangja, ha csak egyenes és félreérthetetlen válaszokat lehetne adni a forumon és a nyomtatott betűk birodalmában! Talán nem is lenne — jó?..

Milotay István

írta, a talpig emberek hitéről, ezeket a feljegyzésre méltó, nemesveretű magyar sorokat: „Mi nem tudunk egyszerre hideget és meleget fújni, nem akarunk mind a két győzelemben benne lenni, de az egyik vereség kockázatát se viselni. Mi rendületlenül hiszünk abban, hogy igenis győzni fogunk s ugyanilyen rendületlenül készek vagyunk rá, hogy a bukás, a vereség nagy ítéletét elviseljük. Nem tartozunk azok közé sem, akik mint egy ugyancsak ismert nemzetközi jellemtenyészet példányai, olyan fontosaknak, olyan nélkülözhetetleneknek, olyan örök értékeknek tartják magukat, azért óvakodnak minden kockázattól, mert, Istenem, mi lenne akkor a nemzettel, vagy a világgal, ha ők a döntő pillanatban nem állnának érintetlenül, készen a világmegváltás nagy feladatára! Ha miután az egyik vagy másik oldalon exponálták magukat, őket is elhasználná, elkoptatná, kompromittálná a szerencse forgandósága éppen akkorára, mikor legnagyobb szükség volna rájuk, hogy helyére tegyék a földgolyó kibillent tengelyét! Ezek azok, akik azzal húzódnak félre az óvatos okcsak, az óvatos kivárók, a mindenre elszánt, csak sikert szolgáló spekulánsok közé, akik, mint mondani szokták, azért teszik jégre magukat, azért konzerválják a hazug passzivitás bádogdobozában, hogy végül ők legyenek az „utolsó tartalék", az egyedül élvezhető és hasznosítható deákferenci bölcsesség nevében és szolgálatában. Nem, mi azok közé tartozunk, akik erkölcsi, szellemi képességeinket, akármilyen jelentéktelenek legyenek is azok, készek vagyunk egy hit, egy igazság, egy küzdelem esélyeinek kitenni, felélni, feláldozni. Mert nem az a célunk, hogy mi a mi drága, becses és nélkülözhetetlen személyünk minden esélyek között megmaradjon, hanem az, hogy életünkkel vagy halálunkkal szolgálni tudjunk ugyanannak az igazságnak. És nem tartozunk azok közé se, akik, miután egy győzelmes konjunktura hullámain a pillanatnyi siker előnyeitől elkapatva, elkábítva, túlságosan messze mentek az egyik küzdő fél, az egyik küzdő cél, az egyik küzdő igazság oldalán, akik mindig a napsütéses oldalon szeretnek állni, s ha ott egyszerre elborul, akkor sietve, túl zajosan, vagy túl hallgatagon, átállnak a másik oldalra, hogy túl zajos vagy túl hallgatag mivoltukkal próbálják elfeledtetni, mit vétkeztek az egyik oldalon s hogy ugyanezzel jelezzék, mire készek, mire képesek viszont a másikon. Egy szó, mint száz: akár üzent a londoni rádió, akár nem, a mi győzelmi hitünket semmiféle fenyegetés, se az övé, se a másé meg nem rendítheti. Se a hitünket, se azt a meggyőződésünket, hogy Magyarország jobb sorsa, jobb jövője, végleges feltámadása a közös győzelem sorsától függ. Nem alkuszunk, nem félünk, kegyelmet se kérünk. Hiszünk és győzünk!..."

Jó híreket

hallottunk a hét folyamán a német birodalom hadi felkészültségéről s a lapuló semlegeslelkűekkel ellentétben, szívből örülünk a német hadiipar gigantikus eredményeinek. A becsület és a józan magyar érdek azt kívánja, hogy nagy szövetségesünk páratlan erőfeszítéseit megértsük és méltányoljuk, mert Európát csak a kiválóan felfegyverzett német hadsereg vezetésével lehet megmenteni a bolsevizmus becstelen uralmától és az angolszász légi terror szörnyűségeitől. Csak a buta, korlátolt s az ellenséges célokat gyáva, alattomos ravaszkodással szolgáló, idegencélú ügynökök és politikai paraziták hirdethetnek ellentétet a magyar hazafiasság és szövetségeseink őszinte megbecsülése között! Aki jó hazafi, akinek értelme elegendő áttekinteni a magyarság helyzetét s aki küzdeni hajlandó népünk jövendőjéért, az ma egyedül, kizárólag és fenntartás nélkül, csak a német, olasz és japán fegyverek győzelmét akarhatja! Ebben a tiszta meggyőződésben, örömmel hallgattuk Speer birodalmi miniszter jelentését a légi támadásoktól sujtott Németország hadi termelésének bámulatos felfokozásáról. Az 1941-es évvel összehasonlítva, a német lőszer és fegyvergyártás a többszörösére emelkedett! A páncéltörő lőszer gyártása 1000 százalékkal, az aknagyártás 1900 százalékkal, a könnyű tábori ágyúk lövedékeinek gyártása 1300 százalékkal magasabb, mint 1941-ben. A német gyárak ez év májusában, több nehéz harckocsit állítottak elő, mint az 1941. év folyamán s ugyancsak májusban, több lőszert gyártottak, mint 1941 első felében!... A mozdonyok és repülőgépek gyártásában 100 százalékos ugrásokkal növekszik a termelés, de tökéletesedik a minőségi munka is, érvényesül a hadi tapasztalat s mérnök, technikus és munkás, a nemzeti cél egységes szolgálatában, önkéntes szándékkal, csodákat művel... Vért és verejtéket közös elszántsággal áldoznak a milliók a győzelemért s a népi küzdelem roppant folyamatában, acélnál erősebbre edződik a világnézeti összetartás. Az egyszerű munkásnak, a kohók, az esztergapadok hőseinek, a csatatereken kitüntetett tábornokok adják át a lovagkeresztet s a tudósok, szervezők s magasrangú állami hivatalnokok mellére, lovagkeresztes altisztek tűzik fel a szellemi munkával megérdemelt kitüntetést... Ez a népi egybeforradás, ez a társadalmi kasztok megszüntetésének és az osztálytalan nemzeti társadalom megalapozásának útja s ez a harcot és munkát átölelő szellem, — legyőzhetetlen!...

MÁRTON ÁRON ERDÉLYI PÜSPÖK
bérmakörútján Székelyföldön. Márton Áron püspök Székelyudvarhelyen közel hatszáz fiút és leányt bérmált meg

TORMAY CECIL SZOBRÁT felemelő ünnepség keretében, a Kormányzó, a hősi halált halt kormányzóhelyettes özvegyének és számos közéleti előkelőségnek jelenlétében leplezték le a Károlyi-kertben. Képeink: a Kormányzó és a kormányzóhelyettes özvegye a szoborleleplezésen. Jobboldalt: Tormay Cecil szobra előtt az angolkisasszonyok intézetének növendékei állnak díszőrséget

MAGYAR

HÁZAT VETTEK A LEVENTÉK, A HŐSI HALÁLT HALT PÁDVAI ANDRÁS HONVÉD CSALÁDJÁNAK

A gyulai leventék voltak az elsők, akik iskolájuk udvarán emlékművet állítottak a bácskai harcokban hősi halált halt honvédeknek. Most újabb messzehangzó példáját adták az ifjúság áldozatos munkájának: kétszáznegyvenen összeálltak és hajlékot adtak egy hős honvéd családjának...

A házat ünnepélyes keretek között, Bélay Alajos altábornagy jelenlétében a Hősök Napján adták át Pádvai András özvegyének és árváinak

A hősi halált halt Pádvai András özvegye és három árvája, az ötéves Annuska, a hároméves Margitka és az egyéves Rozika

GRÓF SZÉCHENYI BERTALAN TEMETÉSE

A felsőház elhúnyt elnökét a Parlament kupolacsarnokában ravatalozták fel. A gyászszertartáson, melyet feren szerzetesek segédletével Serédi Jusztinián herceg prímás végzett, megjelent a Kormányzó úr is

KÉPHÍRADÓ

↑ A KORMÁNYZÓ ÚR, hitvesével és a kormányzóhelyettes özvegyével meglátogatta a Margitszigeten üdülő sebesült honvédeket

A MAGYAR MUNKA → SZOBRÁT

vasárnap leplezték le Budapesten, a Tisza Kálmán-téren. A szobor, melyet a Nemzeti Munkaközpont emelt, ditrói Siklódy Lőrinc szobrászművész alkotása

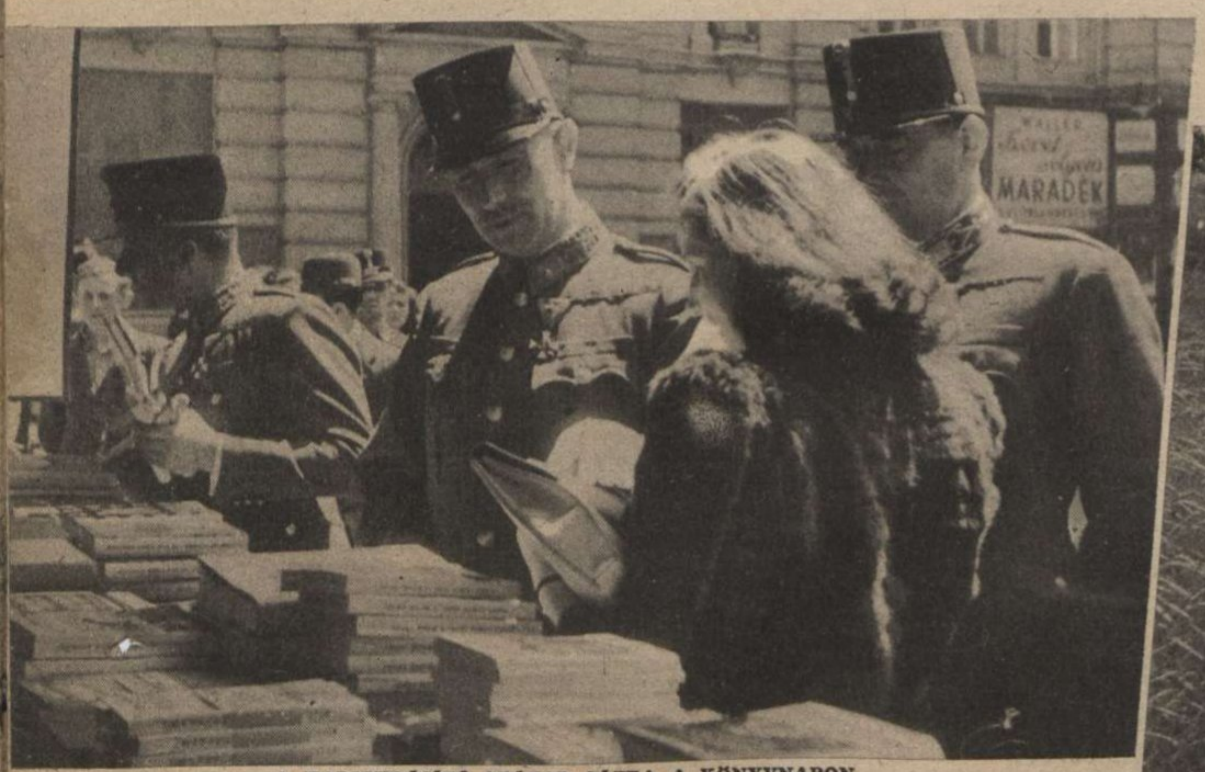

A HADITUDÓSÍTÓ SZÁZAD SÁTRA A KÖNYVNAPON

A könyv ünnepén a frontotjárt haditudósítók is sátrat állítottak. Vitéz Szombathelyi Ferenc vezérezredes, a vezérkar főnöke, több könyvet vásárolt a haditudósítóktól

ÁLDOZÓCSÜTÖRTÖK

KÉTÉVES A MAGYAR FUTÁR!

Az első szám megjelenésének második évfordulóján háziünnepet rendezett a szerkesztőség. Az egytálételes vacsorán a szerkesztőség, a technikai személyzet és a kiadóhivatal munkásai vettek részt

Világ

XII. PIUS PÁPA ÜZENETET OLVAS A VILÁG NÉPEIHEZ

A szentatya, nevenapján a bíbornokok előtt beszélt. Kifejezte aggodalmát a háború elhúzódása miatt s védelmébe vette a kis népek és nemzetek életjogait

Berlin: A német nemzetiszocialistapárt nagygyűlése. A szombati nagygyűlésen Speer birodalmi miniszter bejelentette a hadianyaggyártás bámulatos eredményeit s Göbbels miniszter az angolszász légitámadások brutalitásáról és közelgő megtorlásáról mondott megrázó beszédet

Lisszabon: A tengerészet napja. Ortius de Bettencourt tengerészetügyi miniszter kitünteti de Brido kapitányt, aki olasz hajótörötteket mentett meg az Indiai óceánon

Vichy: Petain marsall fogadja Esteva tengernagyot, Tunisz volt kormányzóját, aki a végsőkig kitartott a törvényes francia kormány mellett s csak Tunisz elfoglalása után tért vissza Franciaországba

Ankara: A török államalapítás emlékünnepén a győztes marathoni futó egy marék földet nyujt át Ismet Inönü köztársasági elnöknek, amelyet a török határvidékről hozott . . .

Buenos Aires: Argentina fővárosában is győzött a forradalom. Az amerikai sajtó ujjong. Knox, az Egyesült Államok tengerészetügyi minisztere üdvözölte a forradalmárokat. Otthon bizonyára nem üdvözölné . . .

Stockholm: A 85 éves Gusztáv svéd király nyitotta meg az idei tenniszszezónt s meg is mérkőzött a fiatalokkal. Az első fordulót a király nyerte meg

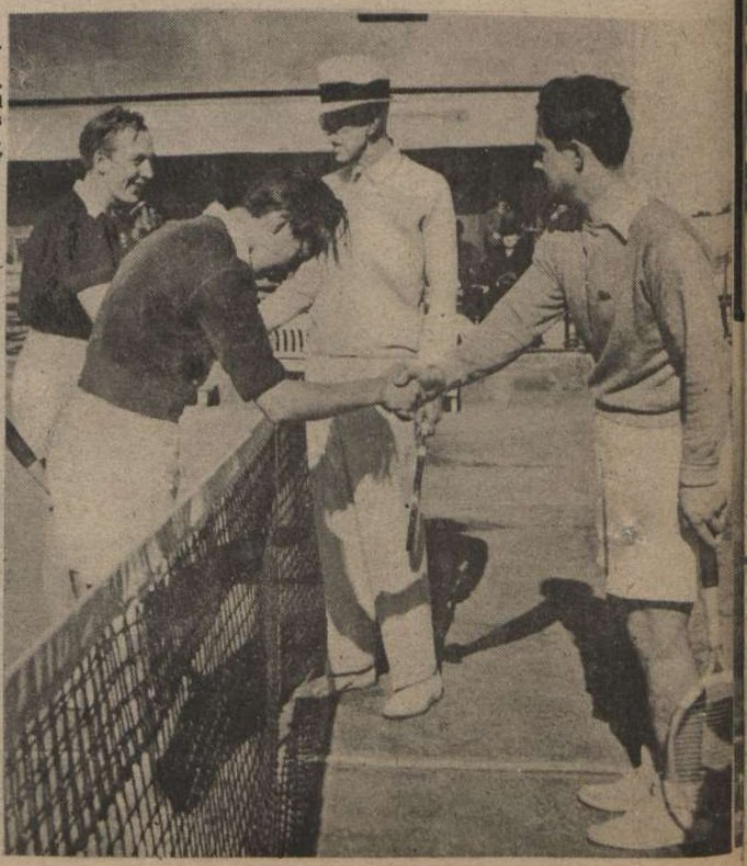

Ujság

Helsinki: A hősök emlékünnepe Finnországban. A finn állam vezetői a hietaniemi-i temetőben. Elől Rity államelnök, mögötte balra Hakkila, a parlament elnöke s tőle jobbra Linkomies miniszterelnök

Mannerheim marsall 76 éves. Finnország a legnagyobb szeretettel és megbecsüléssel ünnepli nagy nemzeti hősének születésnapját

Stockholm: Három hercegnő és három tigris. A svéd király unokái a stockholmi állatkert kis tigriseivel játszadoznak

Rotterdam: Önkéntes segítség az angol bombatámadások károsultjainak. Az elpusztult háztartások százainak megsegítésére az egész ország lakossága adakozik. Edény, porcellán, bútor, szövet bőségesen gyűl, az új családi otthonok megteremtésére . . .

Jena: Nacke magasugró-bajnok 1·975 métert ugrott a jenai versenyen

Bonn: Touni Fellbush megjavította a pisztolylövés világrekordját. A svéd Torsten Ullman 1937-ben 60 lövésből 555 körrel nyerte el a világbajnoki címet. Fellbush eredménye 562 kör

Posen: Új gyalogló világrekord. A svájci Fritz Schwab 1500 méteres távon 5:51,4 perces eredménnyel új világrekordot állított fel. Eddig a világbajnok a holland Engelman volt 5:53 perces eredménnyel

RENDTEREMTÉS

A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPSOROZATA

Kihunyóban van a balkáni tűzfészek s Horvátország déli részein, Montenegróban és Hercegovinában, s Szerbia belsejében, a Gocs-hegység és a bolgár határ vidékén, horvát, olasz, német és bolgár csapatok üldözik a szerb kommunista bandákat a szétszóródásba és a megsemmisülésbe. Az ellenséges külföldről támogatott partizán csoportok az irdatlan őserdők, a sziklás hegyek és lakatlan, vad tájak felé húzódnak a rövid, heves és **elvesztett** csaták után. A vörös álom szertefoszlik Szerbia földjén. Európa nem engedheti meg, hogy a Balkánon a szovjet ügynökei betyárvilágot teremtsenek s puskával, fejszével öldössék **a saját népüket,** ha nem akar behódolni a moszkvai parancsoknak. **Ragály, éhinség, elképzelhetetlen lelki megzavarodás és általános elszegényedés az eredménye a szerbiai bandaharcoknak s a sokat szenvedett nép örömmel üdvözli az erélyes rendteremtést. Harckocsik, repülők, rohamosztagok és hegyivadász egységek tisztogatják Szerbiát s ma már valóságos életmentés ez a nagyarányú hadművelet, mert ahogy Krasojevic volt szerb bán mondotta megrázó beszédében, a szerb nép a rigómezői katasztrófánál borzalmasabb időket él át s az esztelen öldöklésekben elfogy az egész nép... „Ha nem így viselkedtünk volna", —** mondotta Krasojevic, — **„hazánk ma nem lenne telehintve sírdombokkal s nem gyászolna rengeteg család..."**

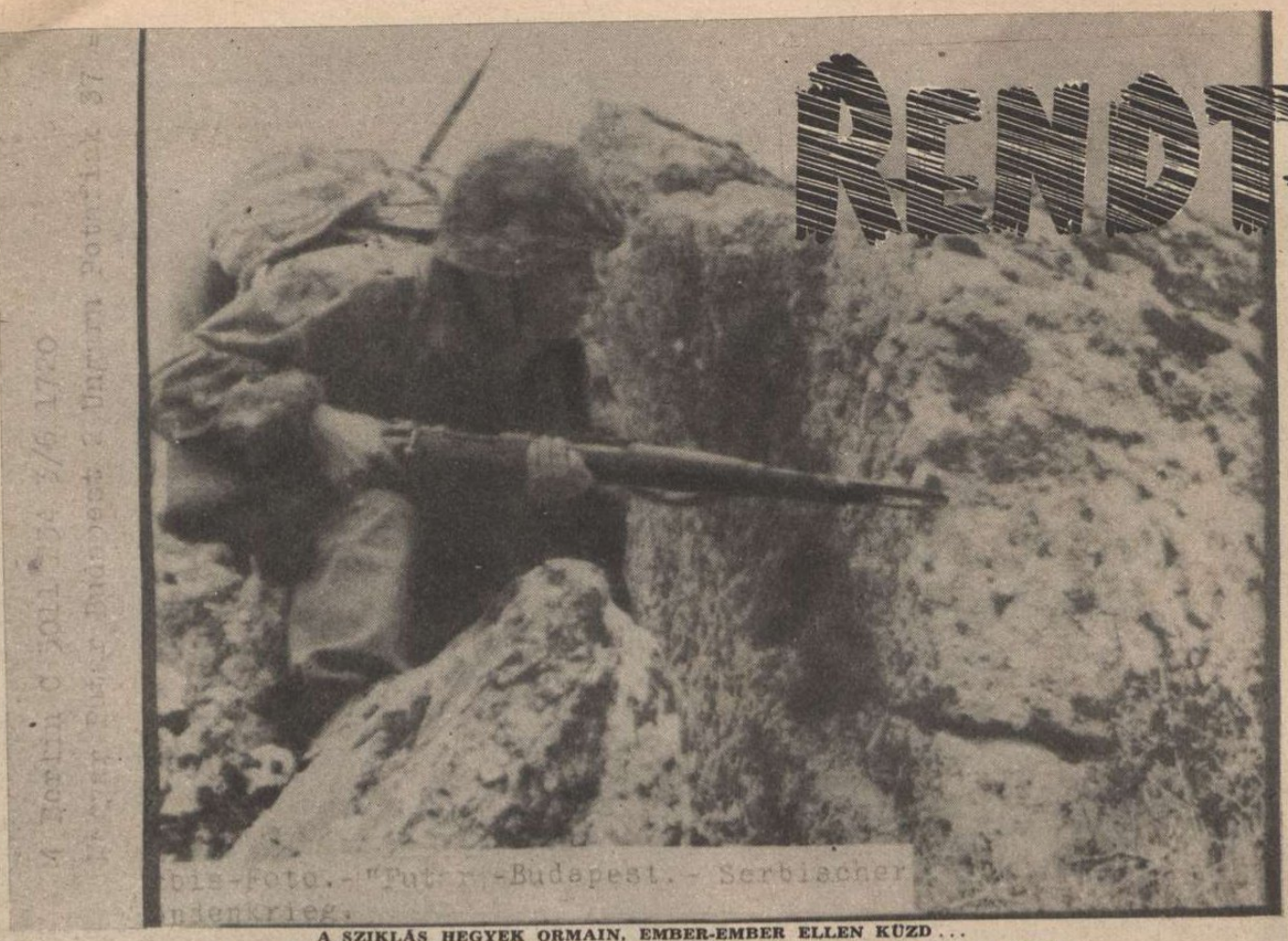

A SZIKLÁS HEGYEK ORMAIN, EMBER-EMBER ELLEN KÜZD...
Az SS rohamosztag katonája puskavégre várja a nehány lépésnyire lapuló szerb partizánt...
(A Magyar Futár rádióképe)

GÉPPUSKÁS KÖZELHARC
egy bekerített szerb kommunista csoport ellen

(A Magyar Futár rádióképe)

ROHAM AZ ÉGŐ HÁZAK KÖZÜTT, az elkeseredetten védekező banditák ellen

(A Magyar Futár rádióképe)

BOLGÁR CSAPATOK ÜLDÖZIK A FELGYÚJTOTT FALUBAN A SZERB KOMMUNISTÁKAT

NÉMET ÉS BOLGÁR ÉLCSAPATOK járgányokon szállnak meg egy fontos vasúti vonalat, amelyet a kommunisták több helyen megrongáltak

BOLGÁR HEGYIVADÁSZ-SZÁZAD benyomulása a szerb kommunisták kezén lévő faluba

MEGÉRKEZIK A BOLGÁR TISZTOGATÓ EGYSÉG a banditáktól veszélyeztetett szerb területre

SZERBIÁBAN!

ÉS RÁDIÓKÉPEI A BALKÁNI KOMMUNIZMUS FELSZÁMOLÁSÁRÓL

HORVÁT GÉPPUSKÁSOK tüzet nyitnak a megerősített bolsevista sziklafészekre

(A Magyar Futár rádióképe)

SZERB BANDAVEZÉR A HEGYEK KÖZÜL. Minden búvóhelyet felkutatnak a partizánok megsemmisítésére kiküldött katonai egységek, hogy végleges rendet teremtsenek a Balkánon...

LETÉPIK A KOMMUNISTA CSILLAGOT A SAPKÁJUKRÓL AZ ELFOGOTT BANDITÁK... Kegyetlen, vad és gyilkos uralmuk után, semmire sem akarnak emlékezni, de a kirabolt földműves lakosság ismeri őket...

↑ ELFOGOTT KOMMUNISTA BANDITÁKAT kísérnek be a horvát harcosok a gyűjtőtáborba. Egyre szűkebbre szorul a kör Moszkva ügynökei körül...

(A Magyar Futár rádióképe)

← AZ ÁLDOZATOK ÉS A BANDITÁK KÖZÖTT NEHÉZ KÜLÖNBSÉGET TENNI... Az elfoglalt falvakból a szerb kommunisták elhajtották a férfilakosságot s fegyveres szolgálatra kényszerítették a volt katonákat. A foglyok kihallgatásánál természetesen mindenki szerencsétlen áldozatnak vallja magát...

↓ VÉGE A HARCNAK! A boszniai falu szélén lezajlott heves harc után, a rongyos, de jól felfegyverzett szerb partizánok közül, az életben maradottakat kihallgatásra viszik

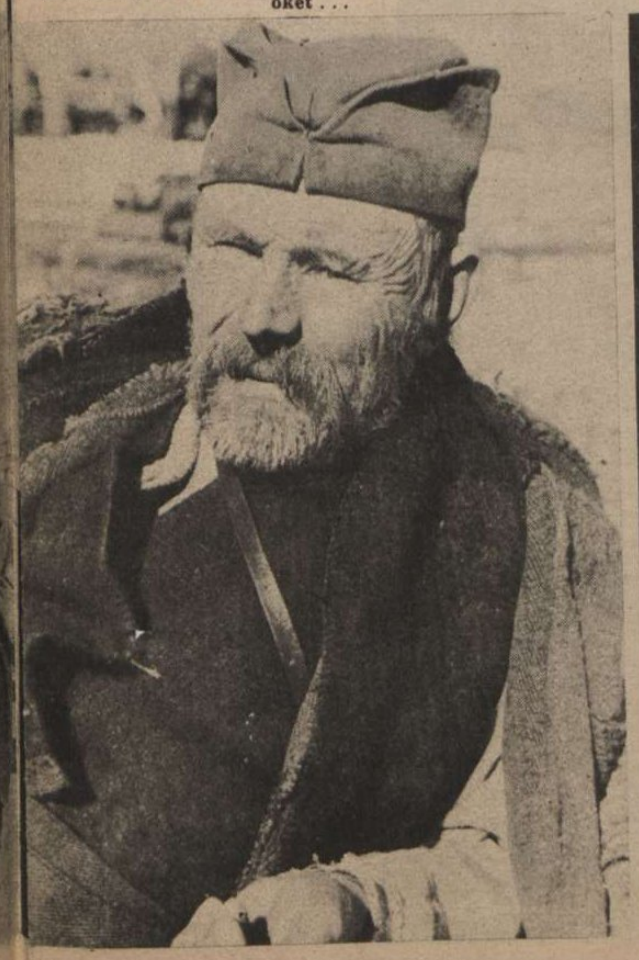

(A Magyar Futár rádióképe)

A GIBRALTÁRI ÖBÖLBEN
A világsajtó mindennapos híradása szerint Gibraltárban gyülekeznek az angol hajók az európai inváziót előkészíteni ... Dehát nehéz az út a készülődés és a támadás között ...

EZ A SEMLEGES TERÜLET GIBRALTÁR ÉS SPANYOLORSZÁG KÖZÖTT!
A keskeny földsáv szélén spanyol erődök húzódnak ... Az angolok szükség-repülőtéreket használják a kis darab senki földjét, de sok gép összetörik rajta ... A háttérben La Linea városa, ahová szívesen kirándulnak az angolok ...

SZIGORÚ MOTOZÁS LA LINEA ELŐTT
Baloldalt az angol határőr, jobboldalt a spanyol vámtiszt, aki gondosan dolgozik, mert a gibraltári angol vendég csak 10 shilling készpénzt vihet spanyol területre ...

GIBRALTÁRBAN TANÁCSKOZNAK..

A GIBRALTÁRI SZIKLA A SPANYOL LA LINEA FELŐL
Spanyolország szabad földjének legszélsőbb talpalatnyi pontjáról, így örökíti meg a fényképezőgép Anglia egyetlen európai fellegvárát ...

A HATALMAS ZÁRÓKAPU Spanyolország és a gibraltári angol övezet között →

GIBRALTÁR FŐUTCÁJÁN
Kevés a civil s még kevesebb a nőszemély, a város kiürítése óta. Képünkön az angol katonák között egy amerikai tiszt sétál egy csinos leánnyal ...

CHURCHILL ÉS A SZIVARA ... Az angol miniszterelnök Gibraltárban tárgyal az angolszász vágyak megvalósítási lehetőségeiről. A szándék és az erő viszonyát a közeljövő világítja meg..

Churchill Gibraltárban folytatta az elmúlott héten a hosszú, de befejezetlen washingtoni tárgyalásokat s az angol és amerikai tábornokokkal beszélte meg a kitűzött katonai célok esélyeit. A brit birodalom minszterelnöke, Európa egyetlen olyan szárazföldi sziklapontján tanácskozott, amelyen angol lobogót lenget a szél, — valóban talpalatnyi földön, amelyhez mostmár csak az európai földrész maradék részét kellene hozzáfoglalni ... Ezt az ezer módon megvallott célt azonban, sok angol szakértő is megoldhatatlan feladatnak tekinti s az utolsó napokban feltűnően sok londoni elmefuttatás hívta fel a közvélemény figyelmét egy sikertelen inváziós kísérlet súlyos következményeire ... Gibraltár szimboluma az angol uralomnak! Idegen nemzet ősi földjén, idegen tenger zárószorosában, idegen javak és érdekek ellenőrzésére épült magasra a sziklavár, hirdetni a világ népeinek a nyers erőszak félelmetes erejét. Olvasóinknak a legújabb képeket mutatjuk be a gibraltári erődről.

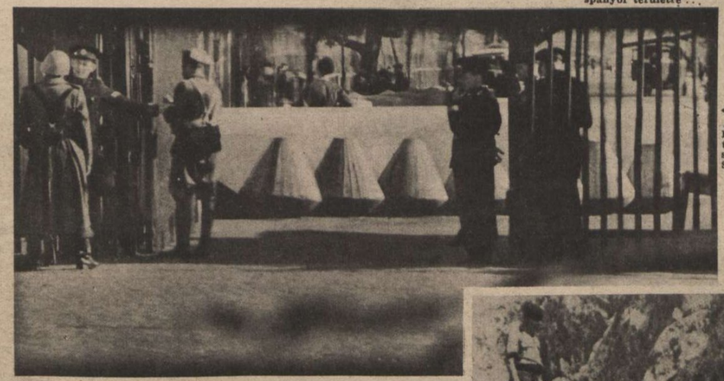

← A RÁCSON INNEN ÉS TÚL ... A belső terület angol, a külső spanyol. Az angol vár Spanyolország testébe épült ...

... Amerika tanácsait pedig Eisenhower tábornok tolmácsolja Churchill előtt ...

← A GIBRALTÁRI ANGOLSZÁSZ HADITANÁCSKOZÁSBAN Alexander (baloldali) és Montgomery tábornok képviselik az angol hadsereget, —

ÁLLANDÓAN FÚRJÁK-FARAGJÁK az angolok a gibraltári hegyet, búvóhelyek, raktárak és katonai állások kiépítésére ... ↓

GIBRALTÁRI SZIKLABARLANG AZ ANGOL HARCKOCSIK SZÁMÁRA. Külső támadás esetén csak az a baj, hogy a gibraltári térségben az angol tankoknak nincs területük a harci felvonulásra..

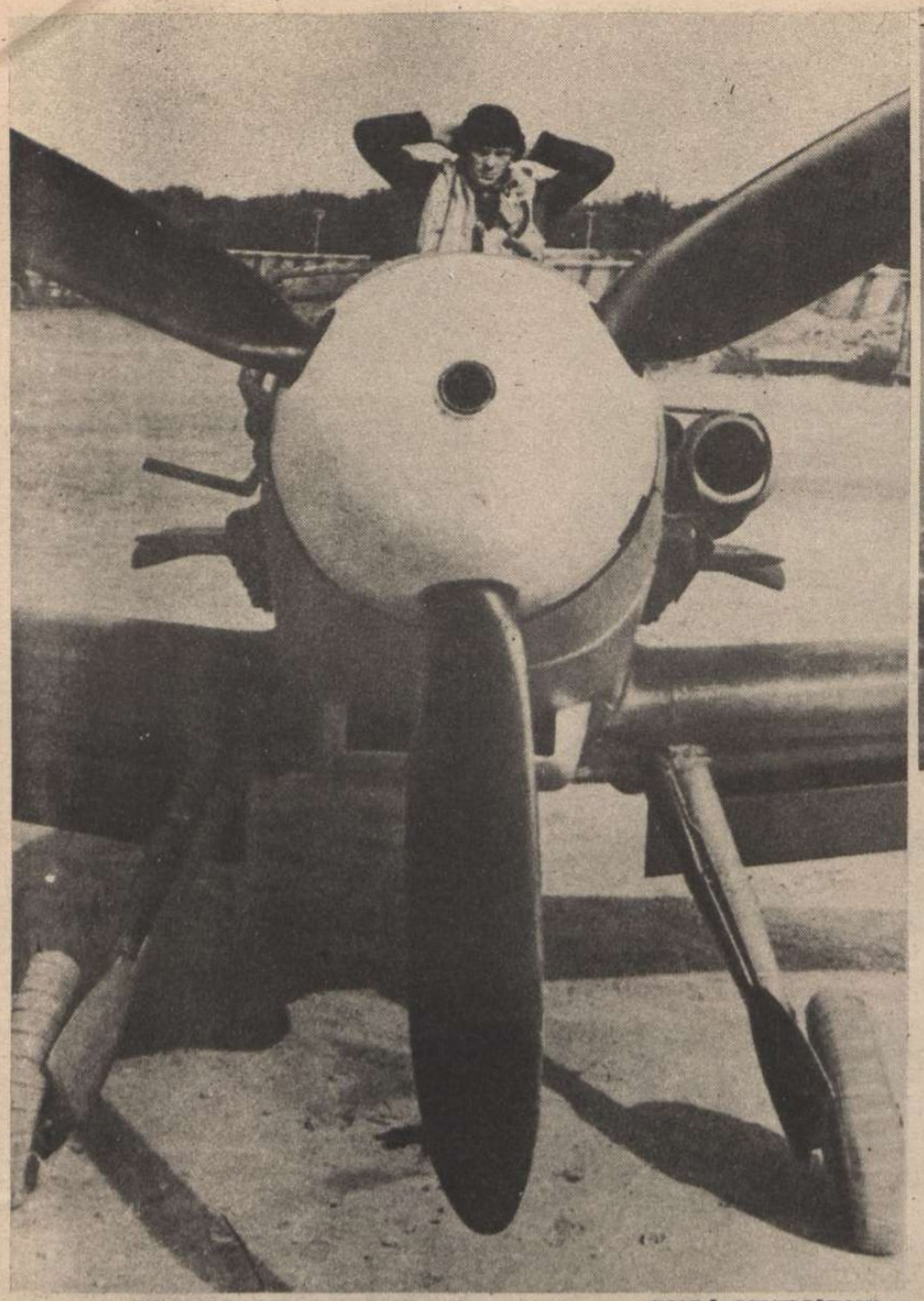

PALERMO, A SZENVEDŐ VÁROS
Gyönyörű templomainak és építészeti műemlékeinek csodáit döntötte romokba az embertelen angolszász légi terror . . .

SZICILIA

A világ csak a szépség, a napfény, a történelmi emlékek s a boldog, gondtalan napok szeretetével tud Sziciliára gondolni, ahol olajfaerdők, narancs- és citromligetek, fügefák, szőlőlugasok és sudár datolyapálmák hirdetik kékvízű partjain a tengernek a természet áldott bőségét. Szicilia látott vagy elképzelt csodák gyönyörű szigete volt minden európai ember számára, ahol a görög és római istenek elomló templomai körül, vidáman sarjadt fel az új olasz élet . . . A mai Szicília már alig emlékezteti a vándort a békés közelmultra. Eltűntek a tengerről a halászbárkák színes vitorlái, romokban hever sok remekbe készült templom és középület, hadiárkok szántják fel a partokat, tüzek csapnak ki az ágyúkból az ég felé s légi csaták zajlanak szinte szakadatlanul a tiszta kék ég alatt. Szicilia népe sokat szenved hősi türelemmel az angolszász légiterror csapásaitól s felkészül minden áldozatra elszántan, hogy az angolszász terveket szűkebb hazájának partjain meghiúsítsa.

RIADÓ SZICILIÁBAN!
Néhány pillanat mulva az olasz és a német vadászok szemberepülnek a közeledő ellenséggel . . .

PARTVÉDELMI MUNKÁLATOK SZICILIÁBAN. Az inváziós lehetőség minden parti szakaszán lázasan folyik a munka az ellenség méltó fogadásának előkészítésére . . .

OLASZ VADÁSZREPÜLŐK tanácskozása a bevetés előtt. Hősi elszántsággal veszik fel a küzdelmet az olasz vadászok, a túlnyomó ellenség ellen

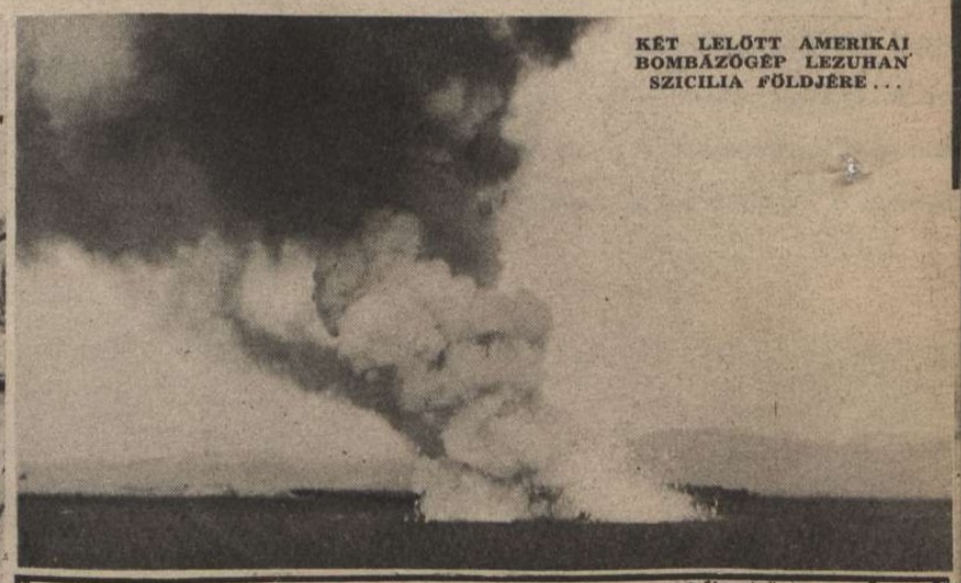

KÉT LELŐTT AMERIKAI BOMBÁZÓGÉP LEZUHAN SZICILIA FÖLDJÉRE . . .

A NÉMET KATONÁK bemutatják új géppuskájukat az olasz bajtársaknak

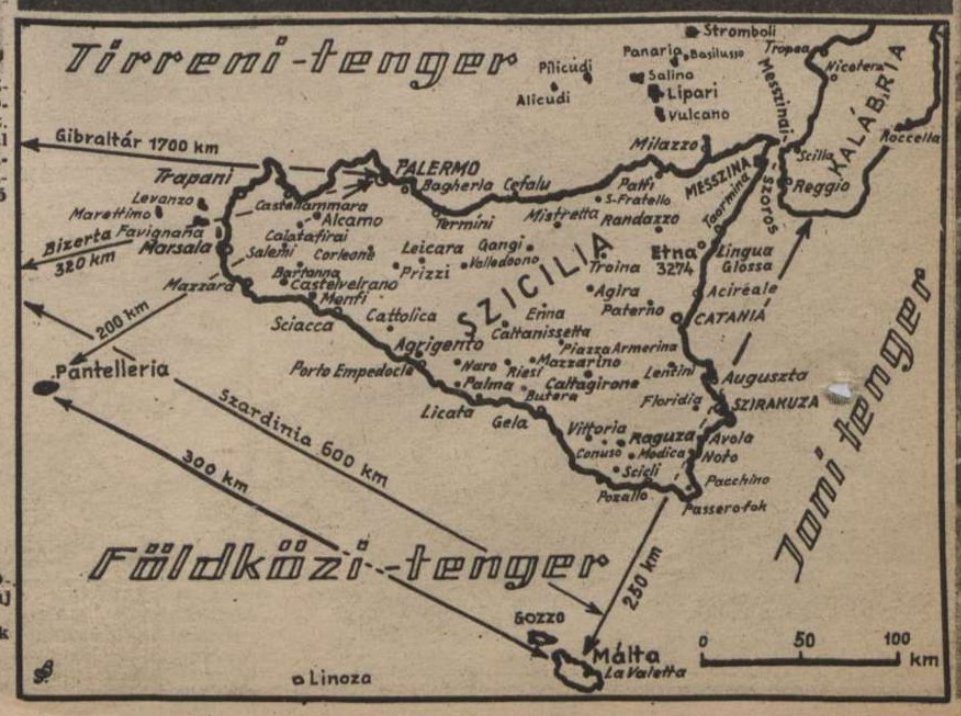

A 3274 MÉTER MAGAS ETNA havas csúcsai alatt virágoznak a mandulafák s ezer színben ragyog a szicíliai nyár...

ÖNVÉDELME

SZICILIAI PARTVIDÉK MESSINA KÖZELÉBEN
Az angol repülők vadul támadják a messinai tengerszoros körzetét

AZ ÁRVÁK SORSÁRA JUTOTT szicíliai gyermekek étkeztetése, egy súlyos légitámadás után

← JÓL REJTETT NÉMET TÜZÉRSÉGI ÁLLÁS egy szicíliai kaktuszerdőben

PANTELLERIA SZIGETE ELLEN MEGINDÍTOTT ANGOL HAJÓTÁMADÁST AZ OLASZ PARTI ÜTEGEK VISSZAVERTÉK

SZÉTROMBOLT GYERMEKKÓRHÁZ BREFOTROFIÓBAN, A MESSINAI SZOROS CALABRIAI PARTVIDÉKÉN
Az alacsonyról dobált angol bombák elpusztították a vörőskeresztes zászlóval megjelölt épületet s egymásbapréselték a gyerekágyakat...

...54 csecsemő, 14 ápolónő és egy felügyelőnő volt a halálos áldozata a brefotrofiói borzalmas tömegmészárlásnak. Erre mondotta Churchill, hogy „érdemes kipróbálni" a légi terror hatását... A „hatás" nem marad el a kultúrnépek emlékezetében!...

JAPÁN GÉPPUSKÁSOK HARCA A CSEKIANGI FRONTON

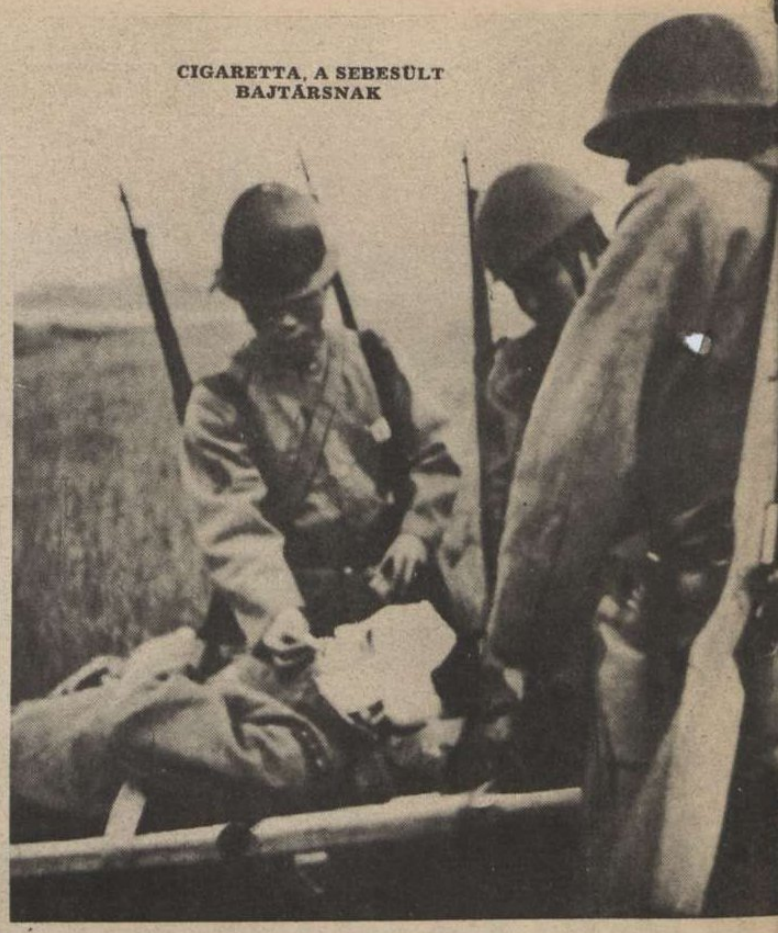

CIGARETTA, A SEBESÜLT BAJTÁRSNAK

CSUNGKING KÍNA

ROHAM A LÁNGBABORITOTT KÍNAI ÁLLÁSRA

Hat esztendő óta folyik a japán-kínai háború s az arcvonalakról érkező jelentésekből arra lehet következtetni, hogy a japánok óriás erőfeszítéssel próbálják meg a nagy küzdelem befejezését. Sanzi, Hopeh és Honan északkínai tartományokban lezáródtak az áprilisban megkezdett hadműveletek s a kínaiak csak halottakban és foglyokban 20.000 embert vesztettek. **A Jangce folyó kikötői ellen 6 japán hadosztály tör előre s a nagy folyó déli partján heves harcok folynak. Ez a hadművelet már Csungking komoly fenyegetése! Icsang** városától délnyugatra öt körülzárt kínai hadosztályból hármat teljesen felmorzsoltak a japán csapatok s a **Pasan** hegység kulcsállásában 50.000 főnyi kínai haderőt vertek szét. **Csangkaisek** tábornok nyugtalanul sürgeti szövetségeseit s ígéretek helyett komoly támogatást kér, továbbra is hiába. **A végleges japán győzelem s a béke gyors helyreállítása Kína földjén, felbecsülhetetlenül előnyös volna, — a tengelyhatalmaknak...**

KÍNAI KATONÁK feltartott kezekkel megadják magukat a reménytelen küzdelemben

← JAPÁN ROHAMCSAPAT BENYOMUL EGY KÍNAI VÁROSBA

JAPÁN REPÜLŐK egyengetik az utat az előnyomuló szárazföldi seregeknek

CSANGKAISEK TÁBORNOK, a vesztes fél a kínai-japán háborúban. Több serege átpártolt Japánhoz, szövetségesei nem tudják komolyan megsegíteni s a kínaiak között is terjed az új keletázsiai rend gondolata . . .

LÉGVÉDELMI HELY CSUNGKINGBAN
Csangkaisek fővárosát gyakran meglátogatják a japán repülők

TÖBBSZÁZ KILOMÉTERRE ÖSZVÉREKEN SZÁLLÍTJÁK A BENZINT CSUNGKING-KÍNÁBAN A HARCOLÓ CSAPATOKHOZ. Az utánpótlás legyőzhetetlen nehézségei is gyöngítik a kínai ellenállást . . .

VESZEDELME

HAJLÉKTALAN KÍNAIAK EZREI A JANGCE PARTJÁN
A hosszú háború kegyetlenül sújtja Csungking-Kínát. Több tartományból éhínséget jelentenek

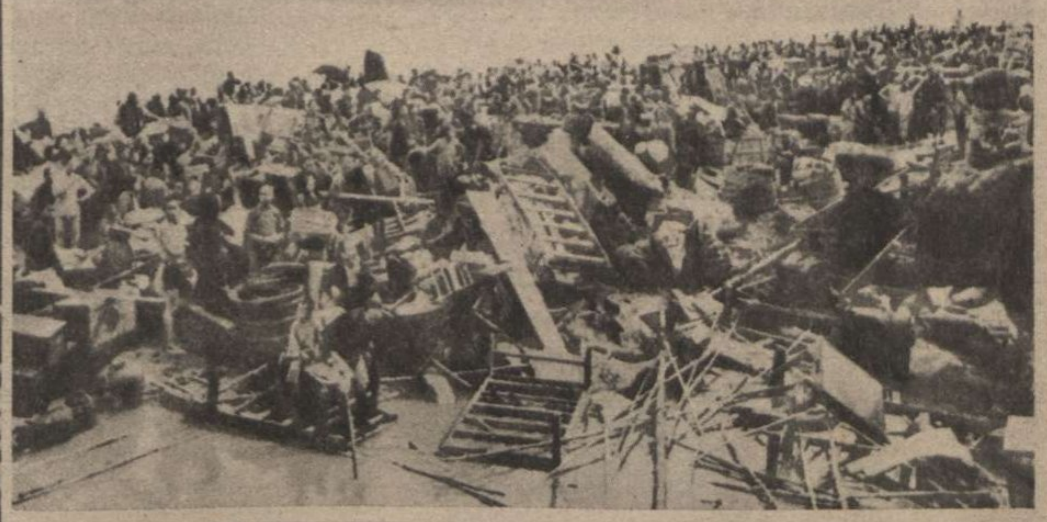

↑ CSUNGKING, egy japán légitámadás után

→ SZÁNTÁS A CSATATÉREN. Megszokott kép ez a Jangce völgyében. A fiatal kínai aggódva néz arrafelé, ahonnan a golyók fütyülnek, de talán jobban félti az ószvéreit, mint önmagát. A békét várja a kínai nép . . .

↓ KÍNAI VÁROSKA CSUNGKING KÖZELÉBEN. Az ősi falak, a nyílazó tornyok és a széles kapuk még ma is körülövezik a kínai városokat, de nem tudják már feltartóztatni a japán erőt és a keletázsiai átalakulást . . .

MASSÁNYI TIBOR SZÁZADOS, akit hősi halála után a Kormányzó őrnaggyá léptetett elő és mint a honvédség első tagját, a Magyar Tiszti Arany Vitézségi Érem első ízben való adományozásával tüntette ki

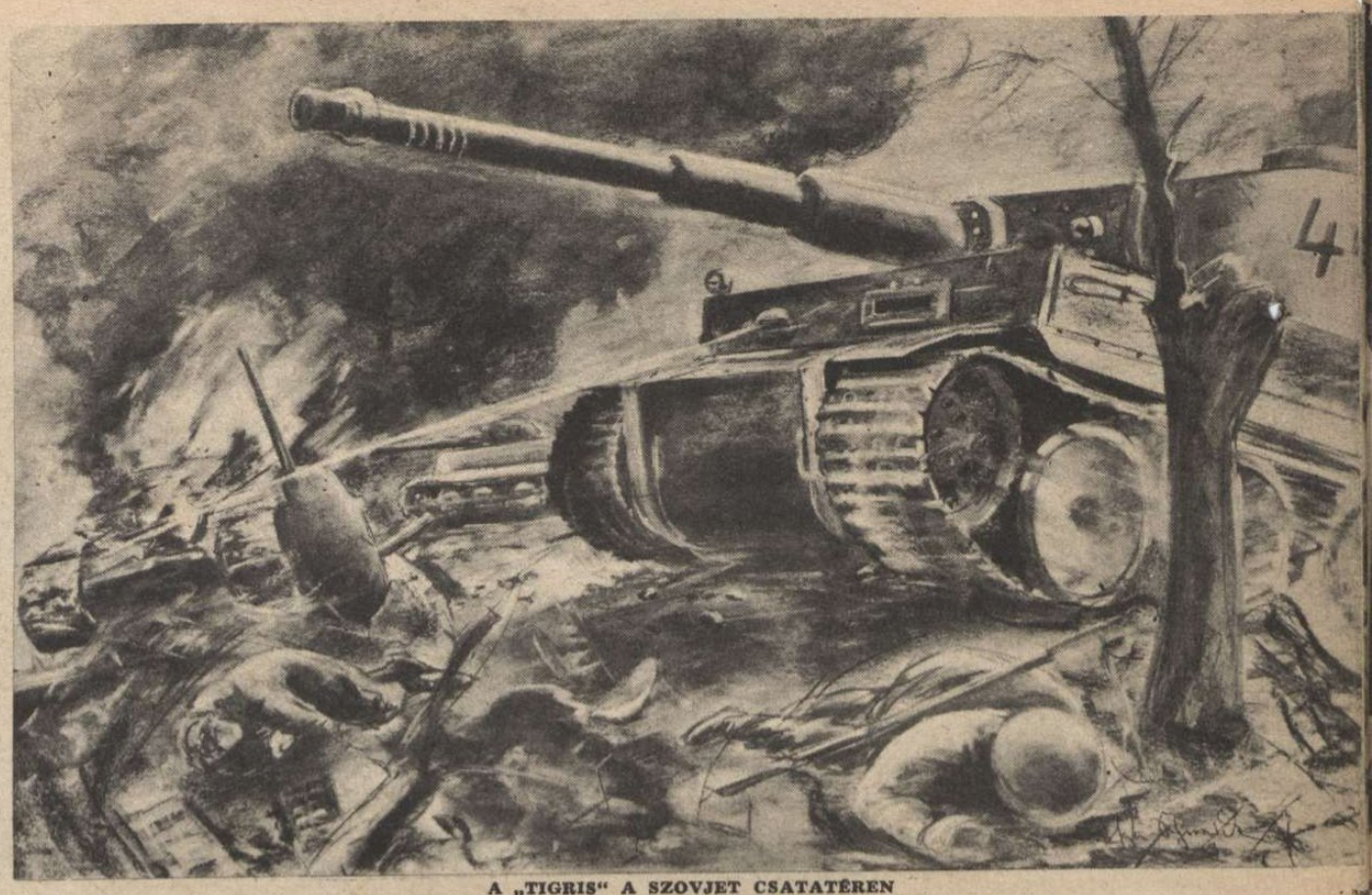

A „TIGRIS" A SZOVJET CSATATÉREN
A világ leghatalmasabb harckocsija legázol maga előtt minden akadályt

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

A találgatások korszakát éljük. A nemzetközi sajtó a végsőkig feszíti olvasóközönségének idegeit. Mindennap új formákban hallunk az angolszászok legközelebbi terveiről s a partraszállások helyeit megjósolták már Norvégia legészakibb pontjától a Földközi tenger vizeinek minden szakaszáig... Valahol mégis csak megkísérlik talán az ellenséges csapatok a partraszállást s akkor annak lesz igaza, aki minden lehetőséget előre megjátszott a képzeletében. *Ennek a jósolgatási zürzavarnak egyetlen célja van: elhitetni az emberekkel, hogy Európa megrohanása s a kisérlet sikere befejezett tény, amelyben kételkedni értelmetlen dolog.* Ez a zsidós propaganda semmit sem tud természetesen a jövendőről s a szenzációs hírekkel való versenyfutás, tulajdonképpen az ellenség megsegítése... *Az egyetlen józan álláspont, nyugodtan megvárni az angol partraszállási kisérletezést és annak meghiúsulását...*

A szovjethadszintéren a kisebb helyi vállalkozásoktól eltekintve a hadműveletek szünetelését jelenthetjük. Ömlik természetesen a hadianyag és az ember a frontokra és nyilvánvaló mindkét oldalon az erők nagyarányú átcsoportosítása és az előkészület a nyári hadműveletekre. *A szovjet rendkívül ideges!* A moszkvai sajtó, az angolszászokhoz előzékenyen igazodó új diplomáciai tevékenység s különösen a vörös hadsereg erőszakos *légifelderítése* félreérthetetlenül bizonyítja ezt az idegességet. A szovjet sok repülőgéppel, összevont alakulatokkal végzi a veszedelmesnek tartott pontokon a légifelderítést s nem törődik az esztelen áldozatokkal, mert mindenáron tudomást akar szerezni a frontok mögött történő eseményekről. A német légierő viszont a szovjetcsapatok felvonulásának megzavarására összpontosítja hatalmas támadásait, a kirakodó pályaudvarokat és a fontos vasútvonalakat bombázza éjjel-nappal, szüntelenül.

A világ mesterségesen irányított közvéleménye lázasan és minden mese elfogadására készségesen kérdezgeti: Hol indul meg a nagy támadás?... Mikor kezdődik a döntő hadművelet?... Melyik országban szállnak partra?... Minden válasz hamis és félrevezető, mert sem az egyik, sem a másik fél nem hajlandó terveit elárulni s amire készül, azt szigorúan titokban tartja...

A Földközi tenger térségében erős légiharcok dúlnak. Az angolszász sajtó szerint ezek a harcok az Olaszország ellen megindítandó légioffenziva kibontakozásához vezetnek. *Ez az állítás is csak jövendőmondás, mert a korlátlan légifölényt az angolszászok a Földközi tenger légitérségében sem tudták megszerezni.* A pusztítás lehetősége ugyanis még nem jelenti a partraszállás lehetőségét és megtartható hídfők kialakítását. A légiháború éppen azt bizonyítja, hogy bármelyik fél kisebb és nagyobb erőkkel *berepülhet ellenfelének légiterébe*, szétrombolhat lakóháznegyedeket és kórházakat, megpróbálhatja a polgári lakosság, a tehetetlen öregek, a gyermekek és az asszonyok megfélemlítését, anélkül azonban, hogy ezek a terrorcselekmények a háborús döntésre komoly hatást gyakorolnának. Olaszország bombázása megerősödött az Északafrikában felszabadult nehéz bombázó és vadászkötelékek beavatkozásával. Ugyanakkor megerősödött az ellenállás és hétről-hétre nagyobb százalékú angolszász repülőgép lelövését jelentik Olaszországból is. Az afrikai kikötők súlyos bombázása s az olasz hosszútávú gépek tevékenysége, új eltolódást sejtet a Földközi tenger partvidékén.

A tengereken sem csökkent az ellenfelek nagy mérkőzése s a tengeralattjáró veszedelem kiküszöböléséről a felelős angolszász államférfiak sokkal óvatosabban nyilatkoznak, mint a közönség vágyait képviselő sajtó. A tengeralattjáró háborúban évek óta megfigyelhető a havi eredmények szeszélyes váltakozása, ami részben az időjárással, részben a támadó búvárnaszádok átcsoportosításával van összefüggésben. Az angolszászok mindenképpen elveszítettek ebben a háborúban, május végéig *26.500,000 tonna hajóteret s több, mint százezer jólkiképzett tengerészt, akiket nem lehet futószalagon helyettesíteni*... Egy érdekes katonapolitikai jelentés szerint, az angol és az amerikai kereskedelmi hajózásban feltűnően érezhető a *„tengeri fáradtság"*...

A harctereken

az elmúlott héten alig történt említésreméltó komoly változás. A szovjetfronton a *kubáni hídfő* keleti szakaszán és *Lizicsanszk vidékén* az ellenség erős tüzérségi támogatással helyi jellegű támadásokat kísérelt meg, amelyeket a német csapatok visszavertek. Ez volt az utolsó hulláma a kubáni hídfő ellen intézett második nagy támadásnak, amelyben a szovjet ötnapos csatában *65 páncélost, 173 repülőgépet és több lövészhadosztályt vesztett.* A hét végén a vörösök megindították a *harmadik támadást* a hídfő ellen, de a súlyos harcokban minden áttörési kísérletük kudarcot vallott. A német fegyverek összpontosított tüzében a támadásra hajszolt vörös csapatok rohama már a készenléti állások előtt összeomlott s az erős német közelharci repülőgépek beavatkozása megpecsételte a bolsevista erőcsoportok sorsát. *A szovjethadvezetőség makacsul kitart amellett a terve mellett, hogy a hadsereg déli szárnyát fenyegető kubáni hídfőt megsemmisítse, mert ennek az előreugró acélfalnak szétrombolása nélkül, az északabbra eső területeken sem kezdhet nagyobbszabású hadműveleteket. Berlinben nyugodt önbizalommal várják a kubáni hídfőt ostromló harmadik támadás kifejlődését...*

NOVOROSSZIJSZK, a súlyos harcokban védett város. 1942 szeptemberében foglalták el a németek s körülötte és a külvárosaiban elkeseredett csaták dühöngenek

JAPÁN CSAPATOK FELVONULÁSA AZ ALEUTÁKHOZ TARTOZÓ KISKA SZIGETÉN, amelyet Attu visszafoglalása után, az amerikai hadiflotta megtámadni készül...

ELHÁRÍTÓ HARC A SZOVJETFRONT KÖZÉPSŐ SZAKASZÁN

A ZÁSZLÓALJ TISZTELEG . . .
Stubenrauch német tartalékos százados, Vjazma térségében, tüzérségi támogatás nélkül, ellenrohammal verte ki egy fontos állásból a harckocsikkal támadó szovjetcsapatokat. A lovagkereszttel kitüntetett százados (baloldalt) előtt, elvonul a zászlóalj . . .

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta: Rajniss Ferenc

A hét folyamán a német csapatok legfigyelemreméltóbb vállalkozása a *középső frontszakaszon Velizstől délkeletre zajlott le*, ahol erős tüzérségi előkészítés után a német gránátosok kivetették állásaikból a vörösöket s kiigazították állásaikat. A szovjet ellenrohamok véres veszteségekben morzsolódtak fel. A középső arcvonal mögöttes területén a nehéz, mocsaras és erdős terepen a németek 38 bolsevista bandatábort pusztítottak el és sok fegyvert s ellátási anyagot zsákmányoltak.

A keleti arcvonalon a bolsevisták az elmult hónapban 1213 repülőgépet vesztettek, ezzel szemben 143 német gép nem tért vissza a hónap folyamán támaszpontjára. A német repülők sikeresen bombázták a *Volga* középső folyása mentén a fontos szovjet hadiüzemeket, felgyujtották *Gorkij* gyárait s elsülyesztettek az északi tengeren több szovjet szállítóhajót. *A doneci arcvonalon a németek a magyar harcirepülőkkel együttműködve rendkívüli hevességgel támadták az ellenséges utánpótlási vonalakat.*

A szovjethaderő támadna, ha tudna! Valószínű azonban, hogy igaza van a londoni *Evening Standard* szovjetoroszországi haditudósítójának, aki az angolszász közönség meglepetésére azt írta az elmult napokban, hogy *a vörös hadsereg immár teljesítőképességének határára ért.* A mozgósítás még a legtávolabb fekvő falvakban is felkutatta az összes fegyverfogható férfiakat s további tartalékok már nem állanak a szovjet rendelkezésére. *Teljesen hamis az orosz gőzhengerről hirdetett jelszó!* . . . Az angol katonai szakértők aggodalommal írnak a szovjet szállítási eszközeinek és vasúti forgalmának romlásáról s attól tartanak, hogy miként az első világháborúban, úgy most is *a forgalom megbénulása kergetheti csődbe a keleti szövetségest.* Ebből a szempontból különösen nagy jelentőséget tulajdonítanak a *Kurszk városa ellen intézett hatalmas német légitámadásnak, amelyben több, mint ezer gép vett részt.* Kurszk a szovjetutánpótlás egyik legfontosabb központja volt, de a nagy támadás hosszú időre elpusztította s forgalmi útjait használhatatlanná tette.

Az óceánokon és a tengereken a német tengeralattjárók a legmerészebb támadószellemmel és a legnagyobb elszántsággal megvívott harcokban elsülyesztettek *15 ellenséges hajót, amelyeknek együttes tonnatartalma 90.000 tonna volt.* Az angol és északamerikai hajózás elleni harc során a német haditengerészet és légierő *májusban 76 ellenséges kereskedelmi hajót sülyesztett el 430.000 tonna tartalommal, 24 másik hajót pedig súlyosan megrongált.* A haditengerészet és a légierő elsülyesztett továbbá egy tengeralattjárót, egy korvettet, egy előőrshajót és 7 gyorsnaszádot és megrongált három rombolót, egy tengeralattjárót, két előőrshajót és 7 gyorsnaszádot.

A légiháborúban Pantelleria szigetének állandó súlyos támadása keltette a legnagyobb figyelmet a hét folyamán. Az ellenséges hajóhad támadását a szigeterőd ellen, az olasz parti ütegek meghiúsították. A barbár légiterror tovább dühöngött Szicilia és az olaszországi városok fölött és súlyos károkat okozott. A livornoi légitámadás során templomok, kórházak, iskolák, árvaházak dőltek össze és igen sok pap, ápolónővér és gyermek esett áldozatául a lakónegyedeket támadó bombázásnak. Az olasz tengerészeti és légierők a legutóbbi három hónapban a Földközi tengeren és az Atlanti óceánon 35 ellenséges szállítóhajót, összesen 259.000 tonna hajóteret sülyesztettek el.

Németország nyugati részeinek és a megszállott nyugati területeknek bombázása az elmúlott héten feltűnően ellanyhult, ami természetesen nem jelenti a légiterror megszűnését. A német repülők heves támadást intéztek az angliai *Eastburne* városa ellen s a gyárépületekben és a pályaudvari berendezésekben nagy tüzek keletkeztek. *Anglia keleti és déli partvidékét több nappali és éjjeli súlyos támadás érte és nagy károkat szenvedtek a megtámadott városok.* A Birodalom területe fölött az angol-északamerikai légihaderő május havában *310 nagy, leginkább négymotoros repülőgépet vesztett.* A Birodalom területe és a megszállt terület fölött összesen 550 ellenséges repülőgépet lőttek le és ezekben a harcokban 128 német repülőgép veszett el.

Angliában nyugtalanul várják a megtorló német légitámadásokat, különösen Goebbels miniszter nagy beszéde óta. Londonban meg vannak győződve arról, hogy a német légierő veszélyes csapásokat mérhet az angol szigetre, ha parancsot kap a tervszerű támadásra. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a német légierőt az utóbbi hónapokban *tudatosan kímélték*, de ugyanakkor ütőképességét is felfokozták.

Ezt a háborút nem lehet befejezni az ártatlan asszonyok és gyermekek vadászatával. A háború nem ér véget Cagliari romjainál, ahol az angol repülők géppuskatüzet zúdítottak az utcán játszó gyerekekre. Hatalmas vihar készül, férfiak és fegyverek vihara, amely igazságot tesz s megvédi Európát keleten és nyugaton egyaránt, a zsákmányra leső ellenségtől. Ha nem így volna, nem lenne értelme az emberiség történelmének . . .

AZ ATTU SZIGETÉN LEZAJLOTT HŐSI HARCOKBÓL: Japán géppuskások lövik a mélyrepülésben támadó amerikai csatagépeket

JAPÁN TORPEDÓROMBOLÓ FLOTTA FELVONULÁSA A CSENDES ÓCEÁNON (Rádiókép)

A JAPÁN HADITENGERÉSZET ÚJ TIPUSÚ VIZI VADÁSZREPÜLŐGÉPEIT először mutatták be május végén Tokióban, a tengerészet napján

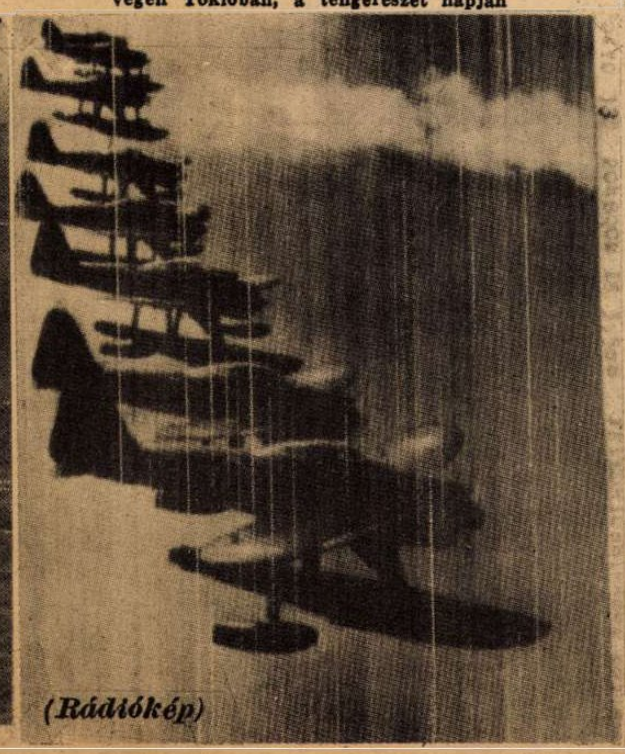

(Rádiókép)

PIACENRA tábornok

TOMASSI tábornok

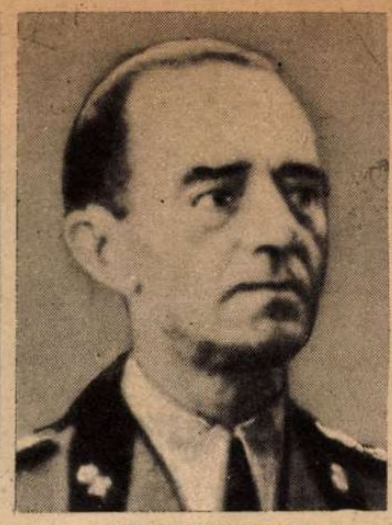

VOLPINI tábornok

OLASZORSZÁG HŐSI HALOTT TÁBORNOKAI

Az AOSTAI HERCEG
hősi harcok után angol fogságban
halt meg, fiatalon . . .

FERRARI ORSI tábornok

BALDASSARE tábornok

A dicsőségesen harcoló olasz hadseregből ennek a sorsdöntő háborúnak megindulása óta, 14 hős tábornok esett el a csatatereken, a nehéz és súlyos küzdelmek során, csapatai élén! Vérrel és halállal pecsételték meg ezek a vezénylő tábornokok a zászlóhoz és Olaszország örök életéhez való hűségüket s példát adtak a kötelességteljesítés és a hazaszeretet szent törvénykönyvéből a harcosoknak és az új olasz nemzedékeknek. A hősi halottak élén siratta meg az olasz nép az aostai herceget, aki bekerített és a főcsapatoktól elvágott katonáival maradt, résztvett az ádáz rohamokban s angol fogságba került, ahol rövid idő múltán meghalt.

Tizenöt olasz katonavezér, tizenöt halott hős arcképét zárjuk tölgyfalombok közé s tudjuk, hogy emléküknek kegyelettel adózik a magyar nép is, mert a magyar a barátait a kegyetlen megpróbáltatások idején szereti és tiszteli a leghűségesebben . . .

MIELE tábornok

BORSARELLI tábornok

DE CAROLIS tábornok

PIZZOLATO tábornok

TELLERA tábornok

MARTINAT tábornok

CREDIERI ALESSANDRO
tábornok

MALETTI tábornok

LORENZINI tábornok

ATTU SZIGETÉN:

«Nem tetszik nekem ez a győzelem . . .»

BENES EDUÁRD

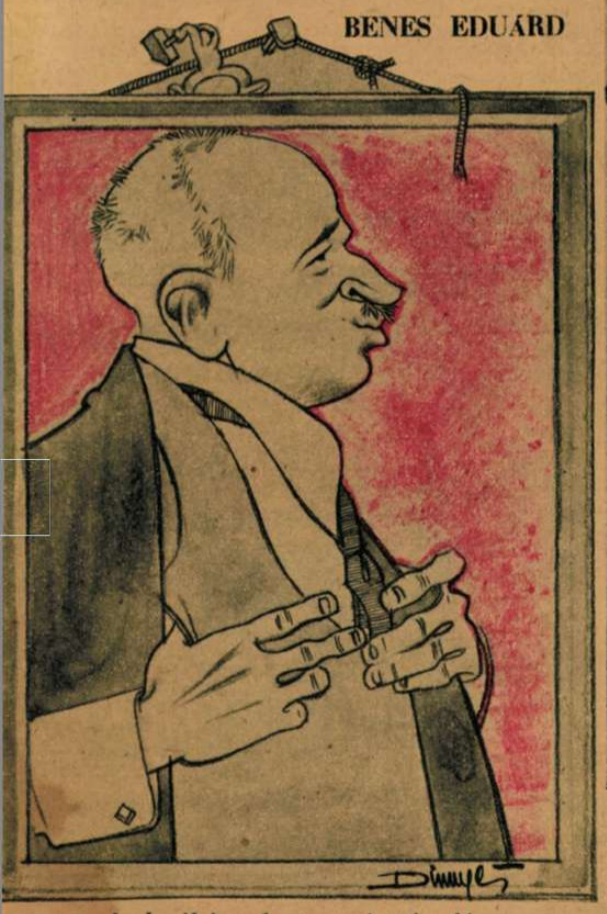

a «csehszlovákdemokrataszovjetpánszlávoroszangolszászdiktatórikusnagyantant» Angliába emigrált vezérpolitikusa, — Amerikában . . .

A «CSEHSZLOVÁK» POLITIKA VÁLSÁGA

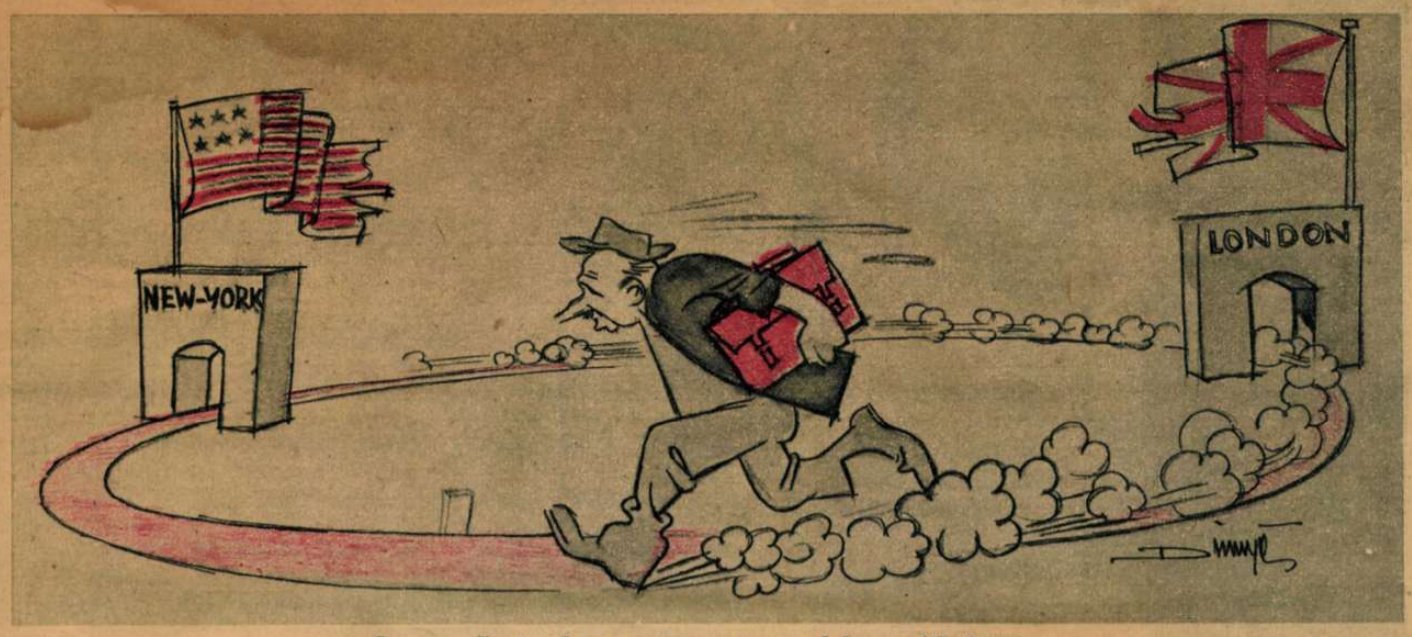

Benes: *«Fogjanak meg, mert nem tudok megállni! . . .*

PILLANATNYI ELMETISZTASÁG

Aladár: *Bernát! Én parazitának érzem magam! . . .*

AMIT AZ ORVOS SEM TUD

— «De most már azt is mondja meg, doktorlében, hogy az idegeim megnyugtatására, hogy lehet megváltoztatni a zsidótörvényt . . .»

A JÓSNÖNÉL

— Még sokat fog ülni, de olcsóbban, mint nálam.

A KÖNYVNAPON

«Oh, hol vannak azok a régi szép idők, amikor a drága Szép Ernő, meg az elegáns Szomori Dezső sajátkezűleg dedikálták az embernek gyönyörű műveiket . .»

FEKETEPIAC A KÖNYVNAPON

«Tessék, tessék hölgyek és urak! Békebeli Howard-regények! Nem hárompengő húsz! Nem egy pengő! Csak húsz fillér! . . .

VÖRÖS JÓVÁTÉTEL

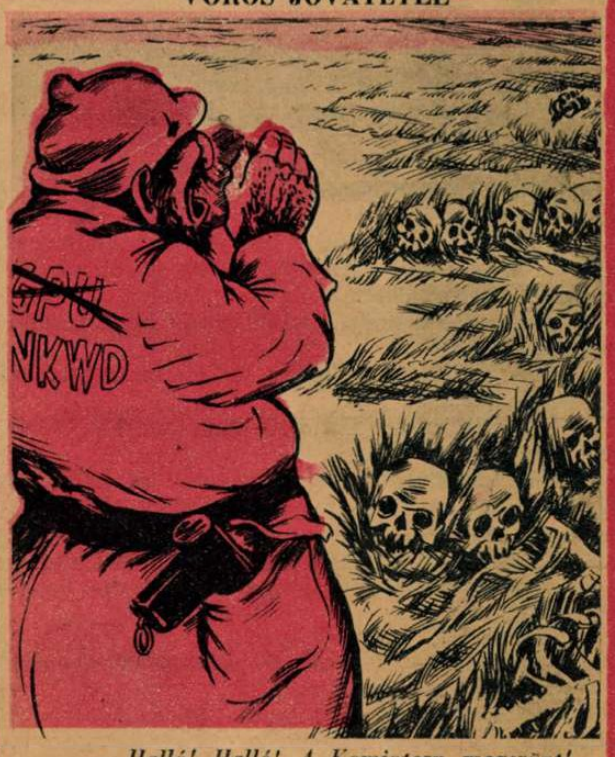

— Halló! Halló! A Komintern megszünt! Mindenki nyugodtan feltámadhat! Tévedés volt az egész! . . .

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(42.)

Csak az ég tekintett le részvétlenül a nyüzsgő városra, tétova emberekre. Kéken ragyogott, egy tenyérnyi felhő nem volt rajta, az örök változatlanság súlyos és elviselhetetlen nagyságát hirdette.

Juda némán állított be a házba.

— Mi van veled, Brandstein Juda? — kérdezte Jetta asszony, aki az ebédlőben éppen uzsonnát készített az asztalra. — Beteg vagy, fiam?

— Nem... Hol van Rozele?

— Alszik. Éppen most akarom felkölteni. De mi történt? Olyan sápadt vagy? Történt valami?

— Igen...

— Beszélj hát, a nagy Istenre kérlek!

— Megölték a trónörököst...

— Mit? Kit öltek meg?

Az öregaszony értetlenül bámult rá.

— Ferenc Ferdinándot meggyilkolták a feleségével együtt.

— Kirabolták és megölték?

— Ugyan! A szerbek ölték meg... — bosszankodva legyintett.

— Dehát miért?

Groszmann Oziásné nem tudta másképpen elképzelni a gyilkosságot. Az emberek elképzelése szerint csak azért ölnek, hogy a másik pénzét megszerezzék. Ő mindig olyan gyilkosságokról hallott, amelyeknek elkövetői bekormozott arccal éjszaka rárontottak a korcsmárosra, a kereskedőre, előparancsolták a dugott pénzt, s aztán nagy késekkel elvágták a szerencsétlen nyakát. Példákat is tudott erre, a multból, s különösen a cigányoktól félt nagyon. Ha az utcán találkozott egy hosszúhajú, rongyos cigányférfivel, szívére kellett szorítania kezét, úgy dobogott. Régen mindig attól rettegett, hogy egy éjszaka rájuk törnek, mint a dánosi kocsmárosra és halomra ölik őket, a pénzüket pedig elviszik.

— Miért ölték meg őket? — ismételte, kezében a hasas kávés-ibrikkel, amelyet elfelejtett letenni.

— Azt én se tudom. Politikai bosszúból...

— Politika, politika... Pogrom volt? De hiszen...

Azt akarta mondani, hogy hiszen a pogromok alatt csak a zsidókat szokták bántani, nem ilyen nagy urakat.

— Dehogy pogrom! — Juda már bosszús volt. — A szerbek haragszanak a monarchiára és a trónörökösre is haragudtak. Azért ölték meg.

— Gott über die Welt! És most mi lesz?

— Háború.

Jetta asszony megtántorodott.

— Mit mondasz? Háború? Ajaj...

— Nekem vissza kell mennem Pestre, mama. Holnap reggel utazom, vagy tán még jobb lesz, ha az éjszaka megyek.

— Minek? Itt akarsz hagyni bennünket, mikor háború lesz? Rozelét, ebben az állapotban? Mi? Hogy gondolod ezt?

— Itt nem lesz háború, ne féljen, mama. A szerbeket megesszük három hét alatt. A monarchia hadserege elintézi őket...

Észre se vette, hogy a kávéházban hallott szólamokat ismétli.

— Hát akkor miért mégy te el innen, ha itt nem lesz háború?

— Az üzlet miatt. Ott kell lenni, mert ki tudja, hogy alakulnak a dolgok.

Rozele felébredt a beszélgetésre és borzasan, félig felöltözötten kilépett a hálószobából.

— Mi az?

— Megölték a trónörököst, hallod? Meggyilkolták... Agyonszúrták, — vijjogott Jetta mama tudatlanul.

— Hogy?

Juda megfogta a kezét és csillapítón mondta:

— Csak te ne izgasd magad...

— De mit beszél a mama? Mi van a trónörökössel?

— Meggyilkolták Szarajevóban a szerbek ma délelőtt.

— Te jó Isten...

— És a te urad éppen most itt akar hagyni bennünket. Pestre utazik. Háború lesz és ő elmegy tőlünk.

— Háború lesz?

— Nem tudni még... De az üzlet miatt nekem, beláthatod fiacskám, vissza kell mennem. Nyugtalanság van, ki tudja, mi történik, szükség van rám otthon. Komort nem akarom egyedül hagyni most.

Leültette a magashátú székre és csillapítón simogatta kezét. Magyarázta, csendesen és meggyőzően, hogy okvetlenül utaznia kell, itthon úgyse tudna mit csinálni, a nyugtalanság nem hagyná még aludni se. Az üzletet ilyen időben nem lehet magára hagyni, s itt úgyse segíthet semmit. Majd minden vasárnap leutazik inkább.

Rozele megadón bólogatott. Ha úgy kell lenni, hát csak menjen.

— És te beleegyezel, leányom?

Az anyós alig tudta kimondani a szavakat. Hiába magyarázta Juda, hogy politikából ölték meg a trónörököst. Neki örökké az járt eszében, hogyha már az ilyen nagy urakat is csak úgy egyszerűen meg lehet gyilkolni, mi lesz a szegény zsidókkal, akiknek pénzére áhítozik minden rossz ember, minden zsivány... Egy éjszaka kiássák a ház falát, mire felébrednek, már előttük is állnak a kormos, vagy bekötött arcú rablók. Hiszen az ilyenek tudják, hogy a házban csak asszonyok vannak, akik gyengék és nem tudnak védekezni...

Össze akarta csapni a tenyerét s csak akkor vette észre, hogy a kávéskannát még kezében szorongatja. Letette az asztalra és izgatott kotlós módjára hol egyikükhöz, hol másikukhoz fordult:

— No, akkor uzsonnázzunk csak... — motyogta, mert ösztönösen az evés megnyugtató tevékenységéhez akart menekülni.

Juda elutasítón intett.

— Én nem eszem... Megyek vissza a városba. Csak legyetek nyugodtak. Lehet, hogy egy óra mulva itthon vagyok...

Nem, most nem tudott volna a két asszony mellett maradni. Az anyós ostoba kérdései egészen felingerelték, bár ő, szegény, igazán nem tehetett arról, hogy a politikához fogalma sincs. Mit tudhat egy özvegy zsidóasszony a világról, az országok viszálykodásáról, a népek gyűlölködéséről? Legfeljebb azt tudja, hogy a zsidókat nem szeretik sehol, ezt megtanulta... S tán azt se hallotta egész életében, hogy szerbek is vannak a világon...

Az utca képe most még kavargóbb. Mintha vásár volna, úgy hömpölyög a nép ide-oda, csoportosan, mindenki hangosan kiabál, mindenki tudni akar valamit, ismeretlen emberek szólítják meg egymást és vitatkoznak, kicserélik értesüléseiket, amelyek szegényesek és voltaképpen egyetlen mondatra szorítkoznak: megölték őket.

A városháza előtt most is tolong a fekete sokaság, még mindig nem únta el az abcugolást, csak éppen a hangok rekedtebbek, ahogy intonálják a fenyegető kiáltást.

Fekete kaftánban két öregedő zsidó beszélget a zsinagóga előtt.

Juda mellettük megy el és sebes diskurzusukból akaratlanul is meghall pár szót.

— Nézze, mit lehet tudni? Én még máma telegrafálok. A két fiam kimegy falura, nem sajnálom a fuvart. Ha háború jön, attól mindig drágább lesz a zab. Amit a parasztoktól meg tudok venni, megveszem...

— Úgy, ahogy mondja!

Igen, ha háború lesz, attól drágább minden... Nem, a világért se marad ebben a fészekben egy éjszakánál tovább! Neki most ott a helye az üzletben, mint hajóskapitánynak a parancsnoki hídon, ha vihar korbácsolja fel a tengert. Mi lehet a tőzsdén? Igaz, vasárnap van, de majd holnap! Szegény Komor, megint rekedtre ordíthatja magát, mint általában a kemény napokon. S az ügynökök, akik a vidéket járják? Most az embereknek tán elmegy a kedve a papírok vásárlásától és az egész szépen kigondolt haditervet el kell ejteni...

Nem is vette észre, hogy úgy siet az utcán, mint a kergetett. Rég elhagyta már a tömeget, az állomás felé rohant, majd visszafordult, izzadtan feldúltan. Hadonászott, félhangosan vitatkozott önmagával, s most kimerülten nyalogatta száraz szájaszélét.

— Halló, halló! — kiáltozott mögötte valaki.

Nem tudta, vajjon neki szól-e az ismerős hang de azért megfordult. Az öreg Nussbaum Izsó ügetett utána és karjaival úgy hadonászott, mint a vágottszárnyú gólya, ha repülni próbál.

— Mit szalad úgy, he? — lihegte. — Már egy órája kergetem és a torkom kiszakad, úgy kiabálok, de nem akarja meghallani.

— Nem hallottam, hogy szólt volna, Nussbaum bácsi.

— Nem hallotta, nem hallotta! Ha egy öreg ember siket, az rendben van. De egy fiatal? Jaj... Mindjárt kiszakad a tüdőm... Mondja, igaz?

Juda bólintott.

Mi után érdeklődne, ha nem a hír korbácsolta volna el otthonról?

— És így jobb magának?

— Hogy-hogy jobb? Nem értem.

— Ezzel az új névvel. Hogy is? Balassa? He? No, ha még élne a megboldogult Groszmann Oziás, hogy csodálkozna! Alig ismertem meg hátulról, elhiszi? Egy főispán, én úgy éljek!

„LEÜLTETTE A MAGASHÁTÚ SZÉKRE ÉS CSILLAPÍTÓN SIMOGATTA KEZÉT."

Ez nem tudja? Nem hallott volna még semmit? Persze, távol lakik, talán ma még ki se mozdult otthonról. Most mindjárt megmondja neki... Előre élvezte a rémületet, készült a meglepetésre és csendesen, minden szót külön hangsúlyozva közölte:

— Háború lesz, Nussbaum bácsi.

— Wie? Was sagen Sie? He? Háború? Krieg? Aber warum, warum...?

Elébe ugrott Judának fürgén, és megragadta mellén a kabátot. Örökké könnyező, dülledt szeme még jobban kitágult, mintha ki akarna ugrani helyéről.

— Háború... — motyogta, — maga engem ugratni akar, Gauner? He? Miért teszi bolonddá az öreg Nussbaum bácsit?

— Úgy, ahogy hallja... Háború lesz. Megölték a trónörököst és a feleségét...

Az öreg levegő után kapkodva állt egy helyben, rábámulva, mint egy szerencsétlenséget prédikáló prófétára, csak feje reszketett, jobbra-balra lódulva, mintegy tiltakozva a hír ellen.

Juda a részleteket is elmondta, már amennyit tudott s eközben a bankár lassacskán lecsillapodott.

— És ki mondta magának, hogy ebből háború lesz? Mi?

— Mindenki azt mondja. Csak háborúval lehet elintézni.

— Hm, hm...

Nussbaum szakállát morzsolgatta, hangtalanul motyogott és örök gyakorlatiassága felülkerekedett riadalmán, most már egészen.

— Ajaj... Mennyi dolgom lesz nekem akkor!

— Miért?

— Nézze, egy csomó embernek el kell menni katonának. A háború pénzbe kerül, csupa kiadás akkor az élet. Egyenruha, csizma, ló, felszerelés... Annyian jönnek hozzám kölcsönért, hogy sorba állnak a bolt előtt. Kisegítőt kell felvennem az irodába. Nem is tudom, honnan teremtem majd elő azt a temérdek pénzt. Adhatna nekem vagy tízezer koronát, ha már találkoztunk. Hallom, milyen jól megy magának, tele van pénzzel. No, nem szívességből kívánom, kilencven napra, mondjuk... no, az sok volna... mondjuk öt percent!... Wie? Mit mond? Kevés? Hát tudja mit, legyen hat percent... Sok pénzre lesz szükségem, nagyon sok pénzre...

Megindultak egymás mellett, s Juda korholta magát gondolatban. Lám, így kell egy igazi üzletembernek viselkednie. Háború? Mi köze neki ahhoz, hogy az emberek egymást talán megölik, lövöldöznek a csatatéren. Ő kereskedő, bankár s az a dolga, hogy az üzletet jól vezesse. Ha háború van, a háborúhoz alkalmazkodva...

— Mondja csak... sagen Sie, Brandstein... csakugyan igaz, amit beszélnek, hogy megváltoztatta a nevét? He? Was? Balassa? Nem rossz...

— Igaz.

— És mitől van az? A másik neve már nem volt elég jó magának? Veszített rajta? Mi?

— Pesten jobb úgy, — felelte elutasító-kurtán.

— Ja? Ha jobb? Az más... Szóval üzleti szempontból... Értem... És mondja, meddig marad nálunk?

— Az éjszaka visszamegyek. Most nem lehet a bankházat otthagyni.

— Bankház? Magának bankháza van? Ne mondja! Mit hallok, du lieber Gott! Maga egy konkurrens?

Mosolyogva hárította el a feltevést.

— Ne féljen... Nem kell tőlem tartani, Nussbaum bácsi. Én nem olyan bankár vagyok, mint maga.

— Wie? Hogy-hogy nem olyan? Hát micsoda bankár? Pénzt ad kölcsön, nem?

— Hát azt is... De nem uzsorára, mint maga.

— Cccc! Micsoda kényes egy uriember! Egy wie sagt man... egy izé... egy dzsentri! He? Mintha soha nem hallott volna még a magas Zinzenfussról! Ó, kis ártatlanság! No, jó. Nem hasonlítok. Maga egy Rotschild! Tán a császárnak is adott már pénzt, mi?

Évődtek, Juda lassan hozzávidámodott az öreghez, aki hideg penész- és fokhagymaszagot árasztva haladt mellette. Újra belekerültek az emberforgatagba és Nussbaum, bölcsen szemlélve a tömeg hullámzását, kiáltozását, aprókat bólogatott.

— Látja, ezeknek okuk van izgatottnak lenni! Háború jön, elviszik őket, mert valakinek harcolni is kell. Engem nem visznek, én már a boszniai okkupációkor is öreg voltam. Akkor zabbal kereskedtem még, Fenyvesvölgyön laktam... Tudja, milyen jó üzleteket csináltam? Pedig az nem volt egy komoly háború. De az emberek olyankor megbolondulnak. Majd meglátja, most is úgy lesz éppen. Olvastam akkor a lapokban, hogy a bécsi tőzsdén egyesek százezer forintokat kerestek. Tudja, akkor még a forint járta, nem a korona... Én is össze tudtam kaparni azt a kis tőkét, amivel aztán a bankomat megnyitottam.

Ravaszul hunyorított és hozzátette:

— No, ez csak olyan nyomorúságos, szegényszagú bank persze, nem fínom pénzintézet, mint egyes pesti bankároké... De azért megél belőle az ember... Szóval azt akarom mondani: meglássa, most is ugyanúgy történik. Amihez az ember nyúl, abból csorog a pénz. Mint a spongyából a víz, ha megnyomják. Hajaj, ha fiatalabb volnék! Magának jó... Vagy ki tudja! Hátha elviszik katonának? Volt már maga katona? Was? Nem? No, most lehet...

Juda elhökkent. Csakugyan, erre nem is gondolt... Elvihetik katonának őt is? Felöltöztetik mundérba, puskát kell a vállára vennie és menni az ellenségre? A szerbekre? Lehetséges vajjon? Megborzongott.

— Katonának? Engem?

— Miért? Maga egy erős fiatalember?

— Nem voltam én katona soha!

— Majd megtanulja! Arra valók a káplárok, zügsführerek, megtanítják azok magát, hogy kell elsütni a puskát.

— Hagyjuk, ez nem jó tréfa...

— Hát hagyjuk. Én nem erőszakolom, hogy menjen. Maradjon itthon, csináljunk jó kis üzleteket... De ha vinni akarnák, akkor se muszáj menni... Meg lehet azt csinálni, hogy itthon maradjon az ember. Ajaj!

Finom, morzsoló mozdulatokat tett, összedörzsölte hüvelyk- és mutatóujját, jelezve, hogy pénzzel lehet segíteni mindenen, még ezen is.

A Latorca felé tartottak, s észrevették, hogy a nagy zsinagóga ajtaját kinyitották. Többen is igyekeztek arrafelé, s benéztek a homályos terembe, amelynek végén a tóra előtt gyertyák égtek.

— Bemegyünk? Vagy maga már nem jár templomba? He? Tán ki is keresztelkedett azóta?

Nem felelt a gúnyos kérdésre, de a templom felé fordult.

— Bemehetünk.

A padokban már többen ültek és a két sor között is ácsorgott néhány ember. Félhangosan beszélgettek, hallhatóan a szerencsétlenség híreit cserélgették ki egymás között. Ők nem csatlakoztak senkihez, lassan haladtak előre, majdnem a rácsig, amely a tóra-asztalt elválasztotta a terem többi részétől. Ott ültek, öregek, vagy négyen, a hitközség vénei, elomló szakállal, arcukra árnyékot vető kalapjukban, ünnepélyesen. Kinek jutott eszébe, hogy felnyittassa a zsinagóga ajtaját ebben a szokatlan időben? S mi hajtotta ide ezeket az embereket, akik nem tudhatták, hogy az imádság háza várja őket? Egy ősi ösztön, a századok szokása éledt fel bennük, s menekültek most is a templom falai közé, mint nagy veszedelem idején az elődök, akik a gettóra rontó zsoldosok, vagy a feldühödt nép elől éppen így futottak a tóra védelme alá, csodát várva a szent tekercsektől?

Már vagy negyvenen voltak a homályos, rosszul világított poros ablakú teremben, s egyszerre fájdalmas, kanyargó, mély torokhangú, éneklő imádság szavai szakadtak fel valamelyik zsidó férfi torkán. Zümmögve mentek utána, el-elmaradozva a többiek. De nem mindenki. Akadtak, akik a padokban továbbra is zavartalanul hajoltak össze és folytatták diskurzusukat, amely nem a könyörgés és Jehova körül forgott. Mindkét csoport népesedett, szaporodott, s versenyre kelt a falak között a beszélgetés és imádság hangja. A héber szavakat olykor túlszárnyalták a jiddis, vagy magyar mondatok, egy szenvedélyes vita töredékei. Ott is azon töprengtek hangosan, hogy mi lesz a háborús üzlettel.

Nussbaum beleszimatolt a levegőbe, pislogva, hajlongva, derekát ütemesen jobbra-balra ringatva, maga is elmormolt néhány imaszót, hogy aztán mindjárt utána a vitatkozók felé forduljon és azok beszédéből kapjon el valamit.

— No, megyünk? — kérdezte Juda.

— Mehetünk...

Kiléptek az utcára, alkonyodott már erősen, az égen vörös felhők száguldottak, a lebukó nap vérével festettek, s a házak falai is a vér visszfényét itták magukba.

— Szóval utazik vissza Pestre? He?

— Igen, az éjszaka megyek.

— Megkérném valamire.

— No, mondja csak, Nussbaum bácsi.

— Vegyen az én számomra ötszáz tucat gyufát.

— Gyufát? Minek?

Az öreg ravaszul félrehajtotta fejét s úgy kérdezte vissza:

— Folytatjuk. —

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-forgógépén. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

HARCOK A LA MANCHE CSATORNÁBAN

Úszó angol aknákat lőnek szét a német gyorsnaszádról
A hajókaraván védelme az angol légi támadás ellen

A lapot küldi:

.....

Cím: .....

.....

Tábori posta szám: .....